

HỒI MƯỜI HAI

**VÔ LÂM MƯA GIÓ**

**T**UYẾT NHẠN bảo Tiểu Chân đón mặt  
tiền, nàng chạy bộ về phía cửa đông.  
Nàng vừa đi vừa tính :

— Mặt tây kín đáo địch nhân phải  
đi nhanh qua đó là chắc rồi ! Nhưng Vũ  
Đỉnh Ngôn có đủ sức để chặn một đám kẻ  
gian không ? Hơn nữa, không có Tiểu Chân,  
ta đến đó nói với chàng vài lời cho đỡ nhớ !

Nàng đến mặt đông, rải trên các ngọn  
cây một ít mè được, nếu kẻ địch vào ra

Lão hơi biến sắc, nói :

— Ta giữ lời đã hứa với người hôm nay. Khi khác ta sẽ hỏi món nợ của ngày trước !

Lão nói rồi bỏ vào rừng !

Ca Linh và Vũ Đình Ngôn ngồi lại dưỡng thần.

Ca Linh hỏi :

— Công tử có biết lão là ai không ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Bây giờ thì tại hạ nghiệm ra rồi ! Lão là Âm Sát tam tuyệt chiêu Đồng Điểm Khu ! Võ công của lão ghê quá !

Ca Linh bênh vực cho chàng :

— Công tử mang trên lưng Kim hỏa nhân và hành lý, nặng đến năm bảy chục cân, nếu bỏ mở trọng lượng đó ra, công tử sẽ nhảy cao hơn lão !

Vũ Đình Ngôn cười :

— Không phải vậy đâu tiểu thư ! Lão nhảy chưa đúng mức đó ! Lão phải cao hơn tại hạ một khoảng xa lắm !

Chàng thuật lại cuộc độ sức của ba tay vương đế ở rừng Lộc Môn cho nàng nghe.

Nghỉ mệt xong họ lại tiếp tục lên đường.

Sáng hôm sau, họ đến địa phận Bái Hòa giáo !

Từ lúc nghe tin quân Thiểm Địa từ Ba Tư kéo sang, Bái Hòa giáo sai tướng triều Lương Thiệp huấn luyện binh mã !

Vị trí Xích Sơn, Hồng Lô nằm ở mé tây nam Trung Quốc.

Ngọn núi Đỏ nằm bên cạnh bãi luyện binh.

Vũ Đỉnh Ngón nhìn Triều Lương Thiện điều khiển đội ngũ, chàng tấm tắc khen thầm :

“Đúng là một binh gia lão luyện ! Quân uy rõ rõ !”

Một tướng chợt thấy một thanh niên lạ mặt đi với Ca Linh, liền chạy tới chào.

Ca Linh nói

— Người này là Vũ Đỉnh Ngón, ân nhân của bản giáo, nhờ người báo giùm !

Người đó vội vã đi liền !

Còn Vũ Đỉnh Ngón và Ca Linh thông tin lẫn lộn đèo. Đường họ đi là đường rết đỏ (dương trường lộ). Vũ Đỉnh Ngón nhìn phong cảnh hai bên núi thật là đẹp mắt.

Những ngọn cây màu đỏ sậm, đất và đá cũng đỏ !

Kể cũng lạ ! Đã có tên là Hòa giáo (Bái Hòa giáo còn gọi là Hồng Y giáo) y phục màu đỏ, thánh địa đặt ở núi Xích Sơn (núi Đỏ), lại nằm trong quận Hồng Lô (hoa lau đỏ) thì cái gì của họ không màu đỏ ?

Ca Linh và Vũ Đỉnh Ngón lên khỏi dốc, đến vùng đất đã thấy giáo chủ La Nặc Chi dẫn toàn thể chức sắc ra đón hai người.

Vũ Đỉnh Ngón và Ca Linh xuống ngựa.

Vũ Đỉnh Ngón ôm hộp có phủ lụa đỏ, chàng nghiêng mình thi lễ. Chàng nói :

— Văn bối và Ca Linh tiểu thư đã hoàn thành công việc. Hôm nay văn bối đến thánh địa giao hoàn lại báu vật !

Chàng hai tay trịnh trọng đưa hộp phía trước !

Các đệ tử Hòa giáo đưa tay lên ngực, đọc một đoạn kinh cầu.

Xong, La Nặc Chi nói :

— Mời công tử vào thánh điện, có Tò giáo chủ đang đợi !

Vũ Đỉnh Ngôn bước theo chân ngài, cạnh chàng có Ca Linh. Họp dựng Kim hòa nhân chàng vẫn còn bỏ trên tay !

Lát sau họ tới thánh điện.

Mọi người đứng lên chấp tay làm lễ lần nữa !

Tò Lỗ Đạt nói :

— Kim hòa nhân là vật thiêng của bản giáo, bị tên phản đồ Đề Cư đánh cắp đem đi. Trong bản phái không ai đủ tư cách đoạt lại, phải nhờ đến Vũ công tử.

Xong bài kinh cầu, mọi người ngồi xuống. Chàng ngồi bên ba nàng con gái.

Ca Linh giới thiệu :

— Đây là Thánh nữ Tô Trúc Linh, và đây phó Đàn chủ Lạc Kỳ Linh !

Họ chào nhau !

Vũ Đỉnh Ngôn nói thêm :

“Nữ đệ tử của Hòa giáo sao nhiều tên "Linh" quá ! Còn ai tên Linh nữa chẳng ? Thật là kỳ quái !”

Chàng muốn hỏi một câu, nhưng sợ mất trang nghiêm nên thôi !

Trúc Linh dăm dăm nhìn chàng.

Vũ Đỉnh Ngôn chấp tay nói :

— Trên đất Trung Nguyên, Hòa giáo đã trải qua hơn tám trăm năm. Thời kỳ Phật Đa Đàn trở lại đây, quý giáo đã mời đức thánh linh. Quý giáo đầy đủ kinh điển và uy lực nhiệm màu ! Văn bối là Vũ Đỉnh Ngôn, tuy là ngoại giáo, nhưng nhờ đức lớn của giáo chủ và huyền ân của đấng . . . cao,

khuyến vãn bối và vài bằng hữu, trong đó có Đàn chủ Ca Linh, đã tìm ra vật tổ, nay cung thỉnh về đây cho quý giáo.

Bây giờ chàng lại hai tay nâng vật thiêng lên. Đức giáo chủ Tô Lô Đạt hai tay tiếp nhận.

Mọi người cùng cảm động.

Đức giáo chủ nói :

— Không biết nhân duyên nào, Vũ công tử lại am tường về bản giáo quá nhiều ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Văn bối đã đọc lại trong các cổ thư ! Hôm nay nhân tiện đây, Vũ Đỉnh Ngôn này xin được làm người thân của quý giáo.

Ca Linh bỗng nghe nước mắt rành trào ra ! Nàng sung sướng đến khóc !

Người ta làm lễ, thỉnh vật thiêng đặt lên bảo tháp !

Xong, Vũ Đỉnh Ngôn lại nói :

— Đáng lý ngài Đề Cư về đây chịu tội ! Nhưng giang hồ đang lộn xộn, nên ngài cũng muốn góp một chút công đức rồi mới dám về ! Kính mong quý giáo lấy lượng hải hà mà dung chế cho ngài một phen !

Cuộc lễ bế mạc, ba cô gái tên Linh đưa Vũ Đỉnh Ngôn đến trai phòng dự tiệc.

Sau đó, họ theo Tô giáo chủ viếng thăm người nhà của đức giáo chủ.

Chừng đến thư phòng, Vũ Đỉnh Ngôn thấy một vị công tử gương mặt tuyệt đẹp, có nét thông minh, đang ngồi trên một chiếc xe lăn, bốn bánh bằng gỗ đàn. Chàng hỏi :

— Vị này là ai sao lại thế này ?

Tô Trúc Linh nói :

— Đây là gia... huynh, hăm hai tuổi. Ba năm trước đây luyện võ ngược đường, bị tẩu hỏa nhập ma, các mạch nhâm đốc dường như bị nghẽn.

Vũ Đỉnh Ngôn nghe xong bước lại gần, nói :

— Tại hạ là Vũ Đỉnh Ngôn, xin phép thánh công tử, cho xem các trường mạch như thế nào ?

Thánh công tử đưa cặp mắt xanh màu biển nhìn chàng nói :

— Xin công tử tự nhiên !

Vũ Đỉnh Ngôn đưa tay bắt mạch... Một hồi chàng nói :

— Còn cứu được !

Mọi người nghe nói đều sáng mắt, nhưng Tô giáo chủ bán tín bán nghi, hỏi :

— Hai mạch Nhâm, Đốc bị nghẽn, nội xung ngoại bế, dù có Ấn Ma tiên tử cũng khó mà cứu khỏi. Công tử hãy nghiệm thật kỹ !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Văn bối không có nhiều thời gian. Nhưng có thể chữa bệnh này trong vòng vài giờ, bệnh lui được ba bốn phần ! Nếu chữa lành sẽ mất một tuần (một tuần là mười ngày). Văn bối sẽ mời Ấn Ma tiên tử hoặc ái nữ của bà là Sơn Uyển Nhu, đến chữa cho thánh công tử !

Chàng nói xong xốc nách bế vị công tử ấy ra khỏi xe, và đặt ngồi theo thế bực "tranh chữa bệnh" của Tiểu Chân !

Thánh công tử bỗng mặt đỏ như gấc.

Thánh công tử tê liệt phần dưới, nên ngồi theo thế đó khó thật là khó ! Vũ Đỉnh

Ngón phải uốn nắn, điều chỉnh, bẻ qua, bẻ lại nhiều lần.

Vì là nam nhân, nên chàng làm hết tự nhiên, khiến vị công tử càng đỏ mặt hơn nữa. Một thời gian lâu, công tử ngồi mới tạm ổn.

Vũ Đinh Ngón gọi Thánh nữ lại nói :

— Thánh nữ ngồi xuống đây, theo kiểu này !

Trúc Linh ngơ ngác, lắc đầu nói :

— Ta có bị bệnh đau ?

Đinh Ngón mỉm cười :

— Không phải vậy ! Thánh nữ tập ngồi kiểu này để nhớ, phòng lúc khác giúp cho thánh công tử ngồi dễ hơn !

Bây giờ mọi người mới vỡ lẽ.

Vẫn chiếu theo bộ vị đó, nhưng Trúc Linh ngồi vẫn chưa được, cứ loay hoay mãi.

Vũ Đinh Ngón phải bắt bẻ tay, châu mày một hồi, nắn lại làm nhiều lần mới thuận thực.

Vũ Đinh Ngón truyền khẩu quyết và vận công cho thánh công tử !

Dòng sông chân lực của chàng bây giờ hoạt động khá đặc lực. Nguồn chân lực mạnh như sông như suối ò ạt đổ vào người công tử, và đã thông được một số huyết bị bế liễm.

Trong lúc đó Vũ Đinh Ngón dặn :

— Hãy tưởng tượng nguồn chân lực rót vào ấy như một con suối, nơi nào bị bế liễm cho nó thông qua, hoặc xoi thủng, hoặc trườn mình qua, dẫn về đan điền, qua đến trung khu, rồi qui tụ về bách hội !  
Lần sau, chia nguồn chân lực ấy ra làm hai phần dựa theo nhâm mạch và đốc mạch

mà dẫn đi ! Cuối cùng cho chúng gặp nhau ở biên cầu !

Vũ Đinh Ngôn nói tiếp :

— Thánh nữ thử vận công xem. Cách này thờ nhẹ nhàng. và công lực được tăng.

Vũ Đinh Ngôn thúc chân lực và hướng dẫn họ một hồi nữa rồi chàng đứng lên.

Hai vị “thánh” kia vẫn tiếp tục điều công !

Hồi lâu, thánh công tử mở mắt ra, gương mặt hồng hào sáng khoái.

Vũ Đinh Ngôn dịu công tử đứng lên.

Đây là lần đứng lên đầu tiên của vị thánh công tử này trong vòng ba năm nay.

Mọi người đều bàng hoàng xúc động. Tô Lô Đạt hết sức ngạc nhiên và khâm phục. Ông nói :

— Thật là diệu thuật !

Ca Linh, Trúc Linh và thánh công tử sung sướng đổ nước mắt.

Ca Linh hai tay nắm chặt tay Vũ Đinh Ngôn nói :

— Vũ công tử ! Vũ công tử đã đem về Hòa giáo một niềm vui vô tận ! Từ Kim hóa nhân đến thánh công tử !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Mỗi ngày, hai bữa mẹo dậu, thánh công tử phải chịu khó ngồi điều tức như vậy, có thể sẽ phục hồi dần dần ! Nửa chặng đường gian nan của công tử đã đi qua rồi. Còn phần nữa, tại hạ sẽ ghé lại đây chữa nốt ! Nhớ công tử phải tập đi nhé !

Chàng nói xong cáo biệt lên đường. Sự việc diễn ra trong vòng nửa ngày.

Tô Trúc Linh nói với giáo chủ :

— Phụ thân cũng sắp đi. Nhân dịp này cho Linh nhi đi với Vũ công tử về Ca Linh để học hỏi thêm !

Đỉnh Ngôn vội ngăn lại, nói :

— Không được đâu ! Tại hạ đi lần này là cả sự gian nan. Nếu thánh nữ đi theo, thì tai nạn có thể xâm phạm đến thánh thể, tại hạ trở tay không kịp !

Ca Linh nói :

— Không sao ! Thánh nữ võ công hơn xa tiểu muội ! Công tử nên để thánh nữ đi !

Thánh công tử cũng nói :

— Rất tiếc là ta đi chưa được, nếu đi được ta cũng tháp tùng theo Vũ công tử, đi cho hết đất hết trời ! Ta có lời cảm ơn Vũ công tử. Chúc chư vị lên đường bằng an.

Đỉnh Ngôn nói :

— Hành tung của chúng ta cần được giữ kín.

Trúc Linh được đi lần này, có vẻ sung sướng. Nàng tung tăng chạy nhảy như chim. Ca Linh nói :

— Yên tâm ! Ta đổi y phục là xong !

Vũ Đỉnh Ngôn và song Linh chào biệt mọi người rồi lên đường...

Vị thánh công tử đưa mắt buồn buồn nhìn theo.

Tô Lô Đạt đưa theo một đoạn đường nói :

— Ta sẽ đi sau chừng vài giờ !

Vũ Đỉnh Ngôn và song Linh hạ sơn.

Họ đi tới ngã ba đường ở Tùng lâm. Đường phía tay phải là đường mà chàng và Ca Linh lên núi. Còn đường phía tay trái,

người ta gọi là “hắc lộ”, lối này đủ mọi trở ngại.

Ca Linh nói :

— Công tử nên đi ngả hắc lộ, chỉ có ngả đó mới kịp thời gian.

Vũ Đinh Ngôn suy nghĩ thật lâu, nói :

— Nếu là lúc bình thường, tại hạ sẽ đi lối này. Nhưng lần này thì khác. Ta đi ngả cũ cho xong !

Trúc Linh nói :

— Bên ngả tả lộ, Hòa giáo đồ đi nườm nượp, không có ngại đâu !

Vũ Đinh Ngôn chiêu ý hai nàng, nên đi qua bên đó !

Chàng nghĩ bụng :

“Cũng có thể là một cơ hội cho ta đây !”.

Tuy nghĩ vậy, nhưng lòng chàng đầy

lo lắng. Chưa lần nào chàng trầm ngâm như lần này !

Bên cạnh chàng có hai cô gái mười chín đôi mươi, cô nào cũng xinh như mộng, vậy mà không giải được nỗi riêng cho chàng ! Đã vậy chàng còn lấy thêm chứng “buồn tịch liêu” nữa !

Tại sao đột nhiên Đinh Ngôn lại buồn ? Có thể là vấn đề Tần Nga ? Giang hồ ? Bích Ngân ?... Không ai biết đích xác là nguyên nhân nào ! Chính chàng cũng không hiểu nữa là khác !

Ca Linh thấy khó chịu liền hỏi :

— Công tử có thấy hôm nay trời đẹp chăng ?

Đinh Ngôn đáp gọn :

— Đẹp lắm !

Ca Linh hỏi tiếp :

— Dường như công tử có gì u uẩn lắm phải không ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Chẳng có gì !

Ca Linh suy nghĩ một hồi không tìm ra nguyên nhân, liền nói :

— Tiểu muội đã làm gì cho công tử phiền ?

Vũ Đỉnh Ngôn lắc đầu :

— Không ! Hãy cho ngựa đi nhanh lên !

Ca Linh nói :

— Còn những năm ngày nữa mới tới lập đông, đã muộn đâu ?

Vũ Đỉnh Ngôn lặng thinh, phóng ngựa như bay.

Trúc Linh ngơ ngác nhìn Ca Linh hỏi :

— Ca Linh ! Dường như Vũ công tử khó chịu với ta lắm ?

Ca Linh hỏi bối rối :

— Bẩm thánh nữ ! Chắc không phải vậy đâu !

Trúc Linh nói :

— Để ta quay ngựa về ! Ca Linh hãy đi với Vũ công tử !

Ca Linh vội nói :

— Không được đâu thánh nữ ! Ta vọt ngựa theo nói cho hẳn biết rồi sẽ tính ! Nếu thánh nữ quay lại thì tiểu nữ cũng quay lại luôn !

Hai người cho ngựa phi nước đại đuổi theo Vũ Đỉnh Ngôn.

Khoảng cách giữa hai bên vẫn không đổi. Ngựa của hai Linh chạy quá sức mà vẫn không rút ngắn được khoảng cách.

Ca Linh tức quá gọi lớn :

— Đinh Ngôn ! Vũ Đinh Ngôn !

Dường như Vũ Đinh Ngôn không nghe, ngựa của chàng vẫn bon đều.

Ca Linh nói :

— Thánh nữ ! Ta cứ đi thông thả !  
Hắn chờ hay không, không cần thiết !

Trúc Linh nói :

— Hồi từ tổng đàn ra đi, ý của Vũ công tử là không muốn ta đi chung. Hôm nay công tử có lẽ là nhớ ra việc gì đó, có ta đi theo, công tử sẽ khó xử. Ca Linh !  
Đổ ta quay lại !

Nàng nói rồi gò cương lại.

Ca Linh hoảng hốt nói :

— Khoan đã thánh nữ ! Vũ công tử chờ phía trước kia ! Tiểu nữ biết chắc rằng.

công tử không hề nghĩ đến việc nhỏ mọn ấy đâu.

Hai người cho ngựa chạy đến.

Vũ Đinh Ngôn cũng với nét mặt có vẻ âu lo, nói :

— Ca Linh tiểu thư ! Tiểu thư bảo lời này là rút ngắn thời gian. Tiểu thư có biết khu rừng này tên gì không ?

Ca Linh đáp :

— Bách Độc lâm !

Vũ Đinh Ngôn chỉ cho hai nàng một vài cụm đá con và một vài nhánh cây ai cắm vào đó, có mang một ý nghĩa “thách thức đi vào sào huyệt”. Chàng hỏi :

— Hai vị có biết ký hiệu này không ?

Hai nàng không rành về ký hiệu lâm, nên không biết nói sao.

Ca Linh hỏi :

— Công tử cắt nghĩa cho rõ !

Vũ Đinh Ngôn lắc đầu :

— Chưa nói được bây giờ.

Trúc Linh chợt hỏi :

— Bách Độc lâm đã có gì làm cho công tử phải nao núng ?

Vũ Đinh Ngôn với giọng buồn buồn :

— Thánh nữ ơi ! Nếu một mình Vũ Đinh Ngôn này thì không gì để nói. Đằng này có hai vị thiên kim vào đây nữa, có lẽ gì tại hạ phải làm sao đây ? Bách Độc lâm không phải là rừng độc, mà kẻ ngụ trị khu rừng này là... Bách Độc thư sinh, giang hồ gọi ông ta là Bách Độc vương ! Ông ta để ký hiệu thách tại hạ vào đó ! Ký hiệu vừa mới đặt cách đây vài khắc !

Hai Linh nghe nói cả kinh. Trúc Linh nói :

— Ta đừng vào, cứ việc đi luôn không được sao ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Họ đã biết ta đi tới chốn này mới đặt ký hiệu, tránh cũng gặp họ, và làm như vậy là tự mình giết mình !

Ca Linh nói :

— Té ra bọn tiểu muội làm hại công tử rồi ! Thật tình tiểu muội không bao giờ biết Bách Độc vương, và tiểu muội từng qua lại khu rừng này rất nhiều lần. Có thể công tử cho rằng, bọn tiểu muội cố gài công tử vào tuyệt lộ ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Bách Độc vương Bá Lý Diên võ công tuyệt đỉnh, y học tinh thông. Ông là nhân vật đứng đầu trong giới hắc đạo. Chánh đạo chưa chắc đã có ai sánh ngang với lão !

Bây giờ tại hạ vào đó, hai vị hãy chờ ngựa phi nước đại mà vọt tới !

Hai Linh đều lắc đầu :

— Không được ! Chúng ta đều vào đó, sống cùng sống, chết cùng chết.

Vũ Đinh Ngôn cương quyết :

— Nếu hai vị vào nữa, thì cả ba cùng chết luôn ! Là vì một mình tại hạ còn có cơ hội tránh né chống trả. Đằng này, tại hạ vừa bảo vệ cho mình, vừa bảo vệ hai vị thì không phải là cả ba cùng chết sao ? Hơn nữa, lão ta rất háo đàn bà con gái, lại có nghề dùng độc !

Trúc Linh nói :

— Công tử nói có lý nhưng không đủ ! Nếu chúng ta bỏ đi, dù tới hoặc lui, thì lão cũng có thể đón được vậy ! Chúng ta cùng vào, người nào tự lo phần người nào là hơn cả !

Vũ Đinh Ngôn không biết làm sao, đành cúi đầu suy nghĩ. Hồi lâu chàng nói :

— Có thể được ! Bây giờ nhị vị đi theo tại hạ...

\*  
\* \*

HỒI MƯỜI BỐN

BÁCH ĐỘC VƯƠNG

**V**Ũ ĐÌNH NGÔN đưa hai nàng đến một nơi thật kín đáo. Chung quanh cây và đá che chắn. Hai cô hơi thắc mắc, nhưng không ai dám hỏi nói gì !

Đình Ngôn nói :

— Hai vị hãy thay đồ Hòa giáo vào !

Hai cô càng ngạc nhiên, nhưng vẫn không hỏi. Vũ Đình Ngôn ngồi xoay lưng lại.

Trúc Linh nhún nhục không được nữa, nói :

— Dầu sao chẳng nữa, công tử phải nên tránh mặt, ta mới tiện làm !

· Vũ Đình Ngôn vẫn ngồi im như pho tượng. Coi lại chàng đã vào định rồi !

Hai Linh ngó nhau. Cuối cùng hai nàng xoay lưng lại mà làm việc.

Một hồi xong việc hai cô quay lại, thấy Vũ Đình Ngôn từ bên ngoài bước vào.

Trúc Linh nghĩ gì đó bỗng đỏ mặt. Vũ Đình Ngôn nói một tràng :

— Tuyệt đẹp ! Mũi cao, môi son, má phấn, môi hồng, mắt xanh ! Thật là một trang giai nhân rất mực khuynh thành...

Nghe Vũ Đình Ngôn khen, hai cô bây giờ mới dễ chịu ! Trúc Linh hỏi :

— Khi này ta đề nghị công tử đi tránh, công tử không chịu không chịu tránh.

Khi chúng ta làm việc dở chừng, công tử lại bỏ đi, là có ý gì ?

Vũ Đinh Ngôn cười cười :

— Tại hạ ngồi đây là để canh chừng hai vị. Khi bên ngoài có tiếng động, tại hạ tưởng đâu có kẻ nào đột nhập vội phóng ra, không ngờ đó là... ba chú nai dẫn nhau đi tìm chỗ để nằm...

Vũ Đinh Ngôn nói tỉnh bơ mà không biết có thật như vậy không.

Ca Linh lại hỏi :

— Công tử ! Chả lẽ Bách Độc vương lại sợ Hòa giáo sao, mà bảo chúng ta thay đổi Hòa giáo ?

Đinh Ngôn giải thích :

— Không phải Bách Độc vương sợ, mà chất độc rất kỳ màu đỏ, và rất... sợ sắc đẹp !

Chàng nói với vẻ mặt nghiêm nghị, không biết hai cô có tin nổi không. Chất độc rất kỳ màu đỏ thì có lý, còn chất độc "sợ sắc đẹp", thì dù có nghiêm đến mức nào, người ta cũng không tin.

Họ biết Vũ Đinh Ngôn khen họ, và khen một cách kín đáo như vậy cả hai cùng thấy mặt mình nóng ran.

Ca Linh háy một cái, nói :

— Công việc đã xong rồi sao chưa chịu vào mà còn đứng thộn ra đó ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Bây giờ mà vào thì hết sống ! Một là mình tại hạ chết, hai là cả ba cùng chết, hoặc cùng sống, hai vị chọn điều nào ?

Trúc Linh nghe Vũ Đinh Ngôn nói việc nghiêm trọng như vậy, nàng đâm ra cao hứng, khẳng khái nói :

— Tiểu muội sống sung sướng đã quen rồi. Bây giờ có chết bên ân nhân cũng không hại gì.

Ca Linh cũng nói :

— Tiểu muội nguyện chết bên công tử !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Như vậy hai vị hãy ngồi xuống đây ! Ngồi theo tư thế bữa nọ.

Vũ Đỉnh Ngôn ra tay sửa lại tư thế ngồi cho các cô, chàng cũng ngồi xuống đó.

Đỉnh Ngôn vén y phục của họ lên, động tác của chàng cực nhanh, không kịp để ai phản đối !

Hai cô chợt có cảm giác như chàng sắp làm bậy.

Chàng đặt tay vào huyệt thận du của hai cô, rồi :

— Huyệt này là huyệt kích dục. Hai vị hãy dùng tâm lực thượng thừa, chuyển nguồn chân lực sang hai mạch nhằm đốc cho đi lưu thông suốt trong cơ thể. Nguồn chân lực ấy phải đi qua khí hải và đan điền. Nếu có ai đến đây, hai vị cũng cứ ngồi như vậy mà điều công, để tại hạ đối phó với họ. Ta bắt đầu !

Vũ Đỉnh Ngôn thúc chân nguyên vào ngà thận du !

Thoạt tiên Ca Linh và Trúc Linh thấy nhột nhạt, rồi đến cảm giác tê mê. Họ hồi hộp và nóng ran cả người ! Cả hai đều ngất ngáy đến ngộp ! Họ muốn xé toạt cả áo quần ra, rồi ôm chầm lấy chàng... và đó là cảm giác.

Một hồi nữa, họ thấy cái gì đó đau đớn, nhiệt cuồng, tê buốt... Vũ Đỉnh Ngôn thúc mạnh dòng sông chân lực như ngầm

nhắc họ phải tỉnh thức, phải cao thượng !  
 Riêng phần chàng, chàng vẫn giữ tâm niệm  
 của một chân quân tử, một tu sĩ tuyệt đỉnh  
 công phu !

Không mấy chốc, chân lực đã đổ đầy  
 cho hai cô, hai mạch nhâm đốc hoạt lưu  
 sung mãn.

Hai người ngọc bây giờ thấy người dễ  
 chịu, thoải mái...

Cả ba trên đầu đều phủ một vầng  
 khói mờ nhạt.

Việc tiếp lực xong, Vũ Đình Ngôn .  
 đứng lên, thần sắc không thay đổi.

Hai Linh sau đó cũng đứng lên, nét  
 mặt hồng hào tươi rạng.

Vũ Đình Ngôn nói :

— Hoàn cảnh cấp bách, tại hạ mới  
 mạo muội làm một việc quá sức đột ngột.

này. Mong hai vị thông cảm và tha thứ  
 cho tại hạ !

Hai cô trầm ngâm. Trúc Linh nói :

— Tiểu muội nhận được ít nhất là  
 ngoài hai mươi năm công lực tu luyện.

Ca Linh nói :

— Tiểu muội cũng vậy ! Không rõ  
 làm sao mà công tử có nguồn chân lực  
 hùng khiếp như vậy ? Sang hết bốn mươi  
 năm công lực, sự sống chết giảm mất một  
 nửa !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Hai vị đừng bận tâm tới việc đó  
 làm gì ! Vài tháng trước đây tại hạ gặp  
 Bách Độc Vương, ông ta đã ngầm hạ độc  
 tại hạ. Đó là chưa kể hồi bé, uống phải  
 nước hoàng tuyền, nên tuổi trời hưởng không  
 được cao đâu ! Bây giờ ta nên vào đó, còn  
 hơn để lão đi tìm ta !

Ba người lên ngựa đi đến sào huyết  
Bách Độc Vương.

Vào gần đến nơi chàng ra hiệu xuống  
ngựa. Đinh Ngôn nói :

— Nón để ngựa ngoài này, để tránh  
ngựa bị độc !

Đầu đó xong, chàng dặn :

— Chúng ta hết chết rồi ! Với công  
lực đó, với sự thông suốt của hai mạch đó,  
khi bước chân vào Bách Độc am, hai vị hãy  
bế hô hấp, cấm xuất ngôn, xuất lực. Mọi  
việc đã có Vũ Đinh Ngôn này !

Hai Linh đều nói :

— Bọn tiểu muội nhớ kỹ.

Họ vào trong khuôn viên.

Cả ba người cùng thấy, một người mặc  
đồ đạo sĩ, tuổi ngoài năm mươi, đầu hình

tam giác, mắt tỉ hí, mũi khoằm, tai vênh,  
răng lồi, tay dài... đi qua đi lại trước sân.

Vũ Đinh Ngôn, mắt hướng về phía  
lão, tay ra hiệu cho hai cô dừng lại. Chàng  
vòng tay nói :

— Tại hạ xin ra mắt tiên sinh !  
Chúng ta gặp nhau đó nhỉ !

Trúc Linh nói thêm :

— Vũ Đinh Ngôn thật thông minh !  
Muốn nói chuyện với lão Bách Độc này,  
chàng phải đứng trên đầu gió.

Bách Độc thư sinh chào lại, nói :

— Công tử thật thủ tín ! Nhưng uống  
công thôi, công tử ạ ! Lối tiếp sức của công  
tử cho hai vị “phu nhân” này, đối với ta,  
chỉ là một trò đùa không hơn, không kém !

Vũ Đinh Ngôn trả đùa liền :

— Té ra tiên sinh theo dõi kỹ. Có

là mấy con nai kia được tiên sinh nuôi, thay cho loại đã khuyến ?

Bách Độc thư sinh giương cặp mắt lơnh nheo nheo nhìn hai cô bé ! Ánh hàn quang lạnh lẽo từ đôi mắt phát ra, ai trông cũng thấy ớn !

Hai cô đã thấy trong người có gần năm mươi năm công lực. Với tuổi đó, với công lực đó, hai cô đủ tự hào để thách thức võ lâm thiên hạ ! Chính vì vậy không sợ ánh mắt kia, mà sẵn sàng quắc mắt nhìn trả lại...

Lão chiếu nhãn quan một hồi, thấy không ăn thua gì, liền quay sang nói với Vũ Đỉnh Ngôn :

— Ta đợi Vũ công tử lâu lắm rồi ! Tính mệnh chư vị ở trong tay ta ! Công tử sống không tới hai năm rưỡi nữa đâu ! Xin mời ba vị vào trong !

Lão quay mình vào trước !

Vũ Đỉnh Ngôn thận trọng bước theo chân lão.

Ca Linh, Trúc Linh bước theo chân Đỉnh Ngôn.

Phòng khách của lão vẫn gọn gàng. Dăm ba quyển sách dày cộm đặt trên kệ cao, một vài cổ vật quý báu bày chung quanh. Tại bàn khách có một lọ hoa, bình trà, bình rượu đầy đủ. Tất cả như có sự sắp đặt trước.

Vũ Đỉnh Ngôn hỏi :

— Tiên sinh ! Tại hạ đi góc bể chân trời nào, tiên sinh cũng theo dõi được ! Lão họ Tiêu, họ Kiều thật ăn ý với ngài ! Tại hạ chúc mừng ngài năm nay làm ăn phấn phát !

Bách Độc thư sinh cười nhẹ :

— Cảm ơn công tử ! Ta làm ăn phần phát, một phần nhờ công đức của công tử.

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Tiên sinh chỉ hăm dọa được kẻ khác, chứ không thể hăm dọa tại hạ. Tại hạ đã đến đây, tất nhiên phải có điểm gì đó. Một người dày công nghiên cứu y được như tiên sinh, thì phải hiểu được tính sinh hóa của tạo hóa mới khỏi tổn đức. Lý ra tiên sinh không nên đưa ta được cho Tiểu Đả Nguyên, mà lệnh từ mẫu ở chín tuổi phải đau lòng ! Vì đàn bà đồng bệnh tương lân ! Thử nữa, tiên sinh nên đốt Bách Độc am này đi ! Trẻ nhất là tháng tới, tại hạ sẽ ghé lại đây !

Bách Độc Vương ngửa mặt cười rộ, lão nói một cách mai mỉa :

— Mời công tử ! Mời nhị vị Vũ phu nhân !

Vũ Đinh Ngôn vui vẻ nói :

— Quên giới thiệu với tiên sinh ! Nhị vị tiểu thư đây là... Vũ phu nhân ! Còn ba tháng bốn ngày nữa là tại hạ làm lễ thành hôn !

Vũ Đinh Ngôn nói xong, bưng chung trà uống một hơi, làm lão Bách Độc Vương sững sờ !

Trong lúc đó, hai Linh đều hiểu rằng : “Vũ phu nhân” mà lão Bách Độc Vương nói, là cốt ý chọc cho hai nàng giận mà thân thể không phòng thủ được, còn tiếng “Vũ phu nhân” của Đinh Ngôn nói là để chọc tức lão, còn điều lợi nữa là làm cho hai cô vui lên để lão khỏi có cơ hội bắt bớ !

Giai nhân rất thông cảm trong trường hợp này của Đinh Ngôn.

Còn một nỗi lo là đã biết Bách Độc

nơi đây gặp phải thuốc này sẽ hôn mê nằm ngủ ngay.

Thi hành kế hoạch xong nàng sử dụng khinh công chạy bay qua cửa tây, thấy Trịnh Ninh Sơn và một lão nữa cụt tay đang ngồi vận công nhưng mắt vẫn theo dõi cuộc đấu !

Cô gái mặt đẹp - đúng là Trần Tuyết Tâm phối hợp với lão Kiều Châu tấn công tới tấp vào Vũ Đình Ngôn. Trong khi toàn thân của chàng đầy máu. Phần nguy hiểm đang nghiêng lệch về phía chàng.

Tuyết Nhạn hét lớn :

— Dừng tay lại đi !

Nàng rút kiếm bước vào can thiệp ngay !

Tuyết Tâm gặp Tuyết Nhạn, cả sợ !

Cuộc chiến ngưng lại, Tuyết Tâm toan nói lời nào đó, nhưng Tuyết Nhạn nói trước :

— Trần cô nương ! Làm người phải biết chỗ đúng sai. Vũ Đình Ngôn đã làm gì đắc tội với cô ? Trong khi đó hần hai lần cứu cô thoát chết, còn trút vào trong người cô không biết bao nhiêu chân lực ! Chân lực đó, vua chúa mua nổi không ?

Tuyết Tâm chào Tuyết Nhạn rồi nói :

— Ta cảm ơn cô nương đã cứu ta một lần ! Nhưng Trịnh công tử vốn là người ơn của ta ! Ai nói cô Vũ Đình Ngôn đã cứu ta ?

Tuyết Nhạn cười nhạt nói :

— Lời ta nói là trời nói ! Ngoài ta ra còn ba vị nữa chứng kiến vụ đó ! Trong mình cô còn có viên ngọc nhân vốn là của Đình Ngôn âm thầm cho cô nương đó ! Việc ấy đáng lý cô phải biết ! Người ta đã

bị thương máu ra nhiều, nghe nói cô nương là một kỳ nữ, thì cái tinh thần nghĩa hiệp của cô đâu ? Sống mà lấy ơn làm trọng, lấy nhục làm vinh, vậy không đáng sống...

Bấy giờ Vũ Đình Ngón lấy miếng huyết cầm máu, và uống vài viên bồi lực hoàn rồi.

Tuyết Nhạn thấy Vũ Đình Ngón vẫn xách cái bọc kè kè, biết chàng đã lấy được Kim hỏa nhân rồi.

Tuyết Nhạn xách kiếm bước lại phía Trịnh Ninh Sơn, lời cổ hán đứng lên, nhưng Tuyết Tâm chạy bay tới can thiệp nói :

— Độc Cô tiểu thư ! Trịnh Ninh Sơn đã đứt một cánh tay rồi không thấy sao ?

Tuyết Nhanh cười lạnh nói :

— Ta không phải loại hèn như cô đâu ! Tất cả bao nhiêu người vây đánh một Vũ Đình Ngón bị thương, máu chảy đầy

mặt đất ! Ta muốn hỏi gã diêm đảng này mấy lời thôi ! Còn cô muốn gì ta sẽ chiều hết ! Chờ chút !

Nàng chỉ kiếm vào mặt Trịnh Ninh Sơn, nói :

— Sự việc rành rành ra đó, muốn sống phải nói thật ! Trịnh Linh San là tên người đã xưng tại Quan Âm tự phải không ?

Thấy mũi kiếm của Tuyết Nhạn đặt ngay trước họng, hắn không dám căn cứ chối quanh. Hắn đáp :

— Phải.

Nàng lại hỏi :

— Người đã lấy gì ở chùa đó ?

— Tượng Quan Thế Âm bằng đồng.

Hắn trả lời.

Nàng cười nhẹ, nói :

— Cái bọc kia là... ?

Hắn ngập ngừng :

— Cái đó, cái đó...

Tuyết Nhạn quay lại nói với Tuyết Tâm :

— Cô nghe rồi đó ! Hắn lấy tượng Quan Âm đánh tráo để lấy Kim hỏa nhân, đem ra đưa cho lão Kiều Châu này đem về cho Tiểu Dã Nguyên, chuẩn bị đánh đổi một số châu báu ngọc ngà của bọn Ba Tư ! Ân sư, ân huynh, tình nhân của cô nương đó, thánh thiện ghê !

Nàng quay sang điểm huyệt bất động Trịnh Ninh Sơn, nói tiếp :

— Ta sẽ nói cho Sư, Sư Tượng xử trí người !

Vũ Đỉnh Ngôn khoát tay nói :

— Chả cần ! Để hắn đi !

Nàng mở huyệt cử động đôi chân, còn khóa chặt huyệt tay trái, nói :

— Người thâm độc một trăm lần. Lần này người mang tàn mệnh về cho bố người giải ! Cút !

Trịnh Ninh Sơn đưa mắt nhìn sang Tuyết Tâm, vội vã đi liền. Tuyết Tâm bước theo. Tuyết Nhạn chặn lại nói :

— Cô cũng hiểm độc chả khác Trịnh Ninh Sơn ! Nếu ta ra không kịp có lẽ cô đã giết Vũ Đỉnh Ngôn rồi ! Xuất chiêu đi !

Tuyết Tâm bị cương chiến ! Nàng vừa sợ vừa thẹn, vừa giận. Đường kiếm đưa ra không có lực.

Tuyết Nhạn chỉ cần đưa một chiêu, Tuyết Tâm rơi kiếm ! Nàng bước tới ra tay nhanh như chớp phá mấy huyệt trên cơ thể Tuyết Tâm. Nàng nói :

— Cô nương không giúp ích cho ai,

dù cho một người tật nguyền có cũng muốn hai nốt ! Để cô sống được ngày nào đó sống. Chuối ngày thừa còn lại để cô mở mắt nhìn cuộc đời vay trả này !

Lúc bảy giờ Tiểu Chân, Sơn Sư Tượng, Đậu Bội Hoàn, Thái Nhiên, Tuệ Dán cũng xuất hiện.

Sơn Sư Tượng có dẫn theo tên Trịnh Ninh Sơn lão bắt dọc đường.

Tuyết Nhạn chào mọi người rồi thuật lại mọi việc. Tuệ Dán đại sư niệm Phật hiệu rồi nói :

— Chính mắt lão nạp này thấy Vũ Đỉnh Ngôn đã cứu Tuyết Tâm hai lần. Thi chủ Trịnh Ninh Sơn cũng đã chứng kiến ! Nữ đàn việt Tuyết Tâm lấy ân làm thù, sát nghiệp ở chính mình nặng quá. Tuy vậy, Độc Cỏ đàn việt nên rộng lượng để có được sự tương duyên !

Tuyết Nhạn bước tới moi trong người Tuyết Tâm ra viên ngọc nhân, nói :

— Cô nương không đáng dùng bảo vật này.

Nàng giải một vài huyết cho Tuyết Tâm xong, nói :

— Ta gởi lại cô ba huyết. Khi nào cô đắc đạo, thì các huyết đó tự động giải khai. Cho dù ai trên đời này cũng không cứu giải nổi các huyết đó. Cô nương đi đi ! Hy vọng rằng, cô đừng gây những ác nghiệp như gã họ Đào họ Trịnh nữa !

Trần Tuyết Tâm quá xấu hổ bỏ đi.

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Về việc riêng của tại hạ, chư vị hãy để Trịnh Ninh Sơn được tự do !

Người ta nhìn lại, lão cụt tay cũng lui đi tự hồi nào.

Tuyết Nhạn chỉ vào mặt Kiều Châu nói :

— Số vận của lão còn hên đó, mới gặp các nhà đạo đức đến đây. Đồ lão sống là nghị tình của Bích Ngân mà thôi ! Gởi lão mấy tấm huyết cho lão nhớ đời.

Nàng vung nhẹ tay lên, Kiều Châu nhận mặt đau đớn. Nàng nói tiếp :

— Ta biết được Kiều phu nhân bây giờ ở đâu rồi ! Lão ngu ngốc giao trứng cho ác coi chừng mất trứng như chơi ! Cút !

Kiều Châu lùi thối đi.

Đậu Bội Hoàn đem hộp ra nói :

— Ta đã làm đại lễ đem tượng Quan Âm dâng lại chùa rồi. Bây giờ xin công tử lãnh trọng trách đem tượng này giao cho Hòa giáo !

Vũ Đỉnh Ngôn lấy Kim hóa nhân ra,

mọi người cùng trông thấy : bức tượng là một vị thần nhiều tay, trên đầu có hình mặt trời, lưỡi nhiều chia như ngọn lửa, màu vàng đỏ, tướng mạo dữ tợn.

Vũ Đỉnh Ngôn trình trọng bỏ vào hộp, nói :

— Tại hạ đem tượng này giao lại Bái Hòa giáo. Nếu quý vị không yên tâm, thì cho người theo hộ tống.

Sơn Sư Tượng nói :

— Công tử đừng nói vậy ! Ở đây không ai thiếu tin tưởng ở công tử đâu.

Vũ Đỉnh Ngôn quay sang Thái Nhiên, nói :

— Văn bối bận việc gấp, không tâm sự gì với tiền bối được.

Thái Nhiên nhìn Vũ Đỉnh Ngôn, ông nở nụ cười hiền hòa :

— Lòng công tử bình thân bao nhiêu, thì thân tâm càng an lạc bấy nhiêu. Tối rồi, công tử lên đường nhé !

Tuyết Nhạn nói :

— Công tử có cần ta đưa một đoạn đường không ?

Tiểu Chân nói :

— Được tiểu thư đi theo, thì Vũ công tử như hùm thêm cánh cá thêm vi !

Mọi người từ giã nhau.

Vũ Đỉnh Ngôn, Tuyết Nhạn, Tiểu Chân đi một đường. Còn Sơn Sư Tượng mời các nhà đạo đức về Tây động !

HỒI MƯỜI BA

MỘT CUỘC ĐĂNG TRÌNH

**Đ**UỜNG xa, ba người kiếm ba con ngựa để đỡ chân.

Tuyết Nhạn nói :

— Tần Nga đã lên kiệu hoa về phía Võ Lâm đình rồi !

Vũ Đỉnh Ngôn và Tiểu Chân nghe nói đều đổ mồ hôi.

Chàng hỏi :

— Tần Nga ưng thuận hay bị ép uống ?

Tuyết Nhạn nói :

— Dĩ nhiên là bị ép uống !

Khí đến ngã tư Hà Nam, Tuyết Nhạn nói :

— Ta và Tiểu Chân đi cứu Tần Nga. Nếu chậm trễ ngày lập đông này chắc nàng phải chết ! Công tử đi Xích Sơn ngay về vẫn còn kịp.

Tiểu Chân nhìn Vũ Đỉnh Ngôn như hỏi ý kiến.

Đỉnh Ngôn nói :

— Không biết sự tình làm sao, tại hạ chưa rõ. Nhưng gương mặt của Tần Nga tiểu thư và Tiểu Chân tiểu thư giống nhau như hai giọt nước !

Tuyết Nhạn nói :

— Chính vì chỗ đó, ta mới nói, qua việc Kim hỏa nhân, ta mới yêu cầu Chân

tiểu thư một việc, đó là cho biết thân thế của mình ! Nhưng chưa nói bây giờ.

Tiểu Chân thấy Tuyết Nhạn thật sâu sắc, lòng thầm phục và cũng thầm sợ. Tiểu Chân nói :

— Ta muốn đi theo Độc Cô tiểu thư trước là học hỏi thêm, sau giúp cho Tần Nga một tay !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Hai vị đi chung thật có bạn. Còn tại hạ quanh hiu một mình với một trọng trách. Chia tay nhé.

\*  
\* \*

Vũ Đỉnh Ngôn đi đêm đi ngày sau một thời gian tới tổng đàn Tiêu Dao phái !

Đứng trên gò cao nhìn xuống, dòng Bích Giang chảy bọc quanh khu vực. Phong cảnh tuy u nhân như rừng Lộc Môn, nhưng

nơi đây cũng khá sầm uất và trù phú. Trù phú vì ruộng đất màu mỡ, bên kia sông có nhiều xóm nhà nằm chen chúc.

Trong tổng dân nhiều người qua lại tấp nập. Nơi cổng ra vào, có người canh gác hăn hỏi.

Vũ Đinh Ngôn nói với người gác cổng :

— Tại hạ có việc, xin được vào bên trong tổng dân !

Tên gác cổng nhìn mặt chàng như lạ lùng, nói :

— Nơi đây không phải ai muốn ra vào cũng được ! Các hạ là ai ?

Vũ Đinh Ngôn cười nhẹ, nói :

— Khi Tiều Dao phái bị nội loạn, các hạ đâu có mặt nơi đây ? Ta đoán không lầm các hạ là người của Tiều Dã Nguyên đưa đến ?

Hắn nói :

— Là ai cũng không can gì các hạ. Miễn là ta được Thúc chương môn và toàn thể đệ tử của phái này công nhận ta là được ! Nếu các hạ không xuất trình được chứng cứ có liên hệ đến Tiều Dao phái, thì tại hạ đành mời ra vậy !

Vũ Đinh Ngôn biết hắn cố làm khó dễ, liền nói :

— Hãy gọi bất kỳ một chức sắc nào trong Tiều Dao phái ra đây, họ sẽ nhận ra tại hạ.

Gã gác cổng nói :

— Ta không có thì giờ đi làm mấy việc đó !

Vũ Đinh Ngôn cười lạnh :

— Các hạ không phải là người Tiều Dao phái, nên mới có thái độ hững hờ với

người Ân của phái này. Tại hạ đã từng “bóp cổ” những tên đệ tử phản môn rồi ! Vũ Đỉnh Ngôn đây !

Nghe nói Vũ Đỉnh Ngôn, hán đã đổi sắc !

Hán nói :

— Các hạ đến đây mục đích gì ?

— Ta gặp Thúc chương môn. Đỉnh Ngôn nói.

— Đi khỏi rồi ! Hán đáp.

Vũ Đỉnh Ngôn suy nghĩ một hồi nói :

— Nếu vậy cho tại hạ gặp các nhà nghiên cứu y học !

Hán lắc đầu nói :

— Chờ có ai ra ta nhận. Ta không thể nào vào được.

Vũ Đỉnh Ngôn muốn cho hán một

nhất kiếm, nhưng nghĩ sao đó, chàng dần lại được !

Lúc bấy giờ có một cô gái áo hồng đi ra ngoài. Vũ Đỉnh Ngôn trông thấy bóng dáng Ca Linh, vừa mừng, vừa ngạc nhiên chàng gọi :

— Ca Liph, Ca Linh...

Ca Linh trông thấy Vũ Đỉnh Ngôn, vội chạy ra nói với tên gác cổng :

— Cho Vũ công tử vào ! Người này là bạn chí thân của Tân Nga ! Còn là bạn rất nhiều người trong Tiêu Dao phái.

Tên gác cổng nhìn Vũ Đỉnh Ngôn lườm lườm, nói như ra lệnh :

— Vào đi !

Ca Linh đưa chàng vào, cách hơi xa tên gác cổng, Đỉnh Ngôn hỏi :

— Sao tiểu thư lại ở nơi đây ?

Ca Linh nói :

— Tiêu muội đến đợi công tử ! Đái Ngoạn Kiều và Tân Nga bảo ở đây

Ca Linh lấy trong người một bức thư đưa cho Đinh Ngôn nói :

— Đây là thư của Tân Nga gửi cho công tử. Lát nữa công tử tìm chỗ kín mà đọc. Trong này người của Tiêu Da Nguyên nhiều lắm !

Vũ Đinh Ngôn hỏi :

— Đưa Tân Nga lên xe, có ai đi theo ?

Ca Linh nói :

— Đái Ngoạn Kiều, Sơn Uyển Nhu. Còn Án Ma tiên tử thì kín đáo theo để bảo vệ cho nàng !

Vũ Đinh Ngôn lại hỏi :

— Người Tiêu Dao phải chân chính

sao lại để cho đám đầu ghê vào dây lưng doan ?

Ca Linh cười :

— Do Thúc Tú Oanh hết ! Bà ấy mới đi hồi sáng này. Ở đây còn lại vài người tuổi Cán Hoa. Tây Môn Vinh, Đông Phương Miêu và Vi Vi Trí. À, việc Kim hòa nhân ra sao rồi ?

Vũ Đinh Ngôn chỉ vào bọc nói :

— Tiêu thư đừng lo, xong hết rồi ! Bây giờ ta cần gấp mấy nhà thông thái một chút, lên đường ngay. Còn cái đám ghê chờ Sơn Sư Tượng đến đây giải quyết.

Ca Linh vừa đi vừa nói :

— Lão họ Tiêu cưới vợ vào tiết đông chí. Để giúp vui cho lão, có con gái là Bạch Nhân nương Tiêu Bích Ngọc mở "Chiêu phu đài" mục đích để kén chồng. Nếu may

mấn võ được tên nào cũng làm đám cưới nốt ! Thật là quái dân.

Đỉnh Ngôn và Ca Linh vừa đi hành lang, các nhà thông thái ở trong cũng bước ra. Hai bên gặp nhau bất ngờ, họ bàng hoàng giây lát.

Tây Môn Vinh nói :

— Vũ công tử ! Giang hồ sắp đến náo nhiệt lắm. Ba chúng ta dự định xuất môn một chuyến cho vui.

Vì Vi Trí nói :

— Vui đâu với sách vở hoài cũng mệt óc. Tất cả những gì tìm được đã ghi vào tập “kỷ yếu” rồi ! Ngoài cái đó ra, còn bao nhiêu thì đốt hết ! Sau này thành lập nơi nghiên cứu thì không chơi ở đây nữa.

Họ nói chuyện với nhau một hồi, Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Vì việc của võ lâm và Tần Nga, ba vị đi dạo giang hồ một chuyến. Trong khi đó, tại hạ cùng Ca Linh đến Bái Hỏa giáo. Xong sẽ trở lại nơi ấy ngay. Bây giờ chúng ta tạm thời chia tay.

Vũ Đỉnh Ngôn và Ca Linh mở ngựa lên đường. Hai con tuấn mã bon vó.

Hoàn cảnh cấp bách họ mong đừng trở ngại dọc đường. Nhưng lắm khi ao ước mà kết quả vẫn ngược lại !

Vũ Đỉnh Ngôn thuật lại việc đi tìm Kim hỏa nhân, Ca Linh suy nghĩ một hồi rồi nói :

— Kim hỏa nhân đối với bản giáo ở chính quốc, giá trị đến liên thành, vạn thặng. Lão Tiêu Dã Nguyên chưa bắt kịp tin, khi lão bắt được tin rồi, chắc chắn lão sẽ cho người đuổi theo ! Chúng ta chuẩn bị tác chiến đi !

Vũ Đinh Ngôn nghe nói rất ngại. Chàng gò ngựa lại, buộc chặt Kim hỏa nhân vào người chắc chắn. Chàng hỏi :

— Tiểu thư còn cách nào thông tin với Hòa giáo để họ tống Kim hỏa nhân không ?

— Tiểu muội không mang theo bờ câu. Từ đây đến thánh địa ta còn ba ngày đường ngựa nữa. Muốn dịch không theo kịp ta chỉ còn cách đi đường nhỏ. Chỉ e nơi ấy có phục binh thì nguy mất !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Vậy thì đi đường lớn ! Hồi chúng ta già từ nhau, tiểu thư trở lại Xích Sơn, đã nghe tin tức gì về quân Thiểm Điện của Ba Tư ?

Ca Linh hỏi :

— Tính tới nay, đại quân họ vừa đến địa phận Tân Cương. Vài tháng nữa họ mới

đến đây. Dĩ nhiên triều đình Trung Nguyên vì sự an nguy phải làm việc với họ trước. Trong khi đó, Hòa giáo ở đây, ngày đêm ráo riết luyện tập binh sĩ.

Họ cho ngựa đi mãi đến chiều, bỗng Ca Linh nói :

— Ta có thể mượn một bảo tiêu nào gần đây để có thể yểm trợ cho ta chăng ?

Đinh Ngôn nói :

— Muốn vậy phải bỏ đi nửa ngày để rẽ tay trái ! Sẽ mất thì giờ lắm ! Chúng ta xem có xóm nhà nào vào đó đổi ngựa đi mà tiện hơn.

Ca Linh ngoái nhìn lại, nói :

— Đằng sau ta bụi bay mù. Có lẽ đám "ăn cướp" họ Tiêu đuổi theo ! Trận này đừng tha một móng nào !

Vũ Đinh Ngôn và Ca Linh xuống ngựa đứng chờ.

Đinh Ngôn nói :

— Nếu bọn họ chừng năm mạng trở lại, tiểu thư chỉ lược trận thôi !

Ca Linh chưa có ý kiến, thì đã thấy đám ngựa gồm sáu tuần mã phi nước đại đến. Bọn kỵ mã ăn mặc theo lối giang hồ. Người nào cũng tướng mạo vạm vỡ. Bọn chúng tới nơi lập tức xuống ngựa.

Một đứa trong bọn làm ra vẻ lịch sự, vòng tay nói :

— Ta được lệnh Tiêu minh chủ mời hai vị quay lại Võ Lâm đình !

Vũ Đinh Ngôn chặn lại, nói :

— Tại hạ hiểu rồi ! Quay lại Võ Lâm đình để Tiêu minh chủ đoạt lấy Kim hỏa nhân dõng cho người Ba Tư lấy châu ngọc

mà làm giàu ! Dĩ nhiên quý vị biết rằng, Kim hỏa nhân là vật thiêng của Hòa giáo, mình chủ phải có bốn phần phải bảo vệ mới phải, sao lại đi ăn cướp của người ta ? Đã vậy, quý vị là những bậc hào kiệt, vì một chút lợi nhỏ mà làm những việc bất chính. Hôm nay sự việc thế này, nếu quý vị không lui, bọn tại hạ sẽ một mất một còn !

Tên khác nói :

— Vô lâm lệnh của mình chủ ngang với chiếu chỉ vua chúa ! Nếu không giao Kim hỏa nhân thì phải giao mạng vậy thôi !

Bọn chúng nói rồi áp tới vây đánh hai người !

Vũ Đinh Ngôn nghĩ thầm :

"Tiêu Dã Nguyên đánh giá ta thấp quá, những tay này chưa đáng gọi là cao thủ, bọn chúng toàn là những tên bị thịt.

Họ làm thế này chứng tỏ họ còn nhiều tốp cao thủ nữa !”

Vũ Đinh Ngón lia ra một đường kiếm, bức bách sáu tên kia lui lại. Chúng nói :

— Lần cuối cùng ta khuyên các vị, để tránh tình trạng đổ máu cho hai bên, các vị nên quay về đi !

Tên kia nói :

— Sinh nghề tử nghiệp ! Chúng ta chịu chết cho cái nghiệp của mình.

Hắn nói xong lẫn xả vào. Vũ Đinh Ngón đưa kiếm ra gạt đứt một tay của hắn. Tiện đó, chàng hoành kiếm lại, một tên bay kiếm, một tên nữa cánh tay rơi lìa !

Thì ra, lưỡi kiếm cong chỉ tiện cho việc chặt tay, chứ “đâm lòng ruột” thì ít có !

Phút chốc, bên địch sáu mạng đã bỏ

cuộc hết ba đứa ! Sức chiến đấu của họ đã bị suy giảm !

Vũ Đinh Ngón chống kiếm đứng nhìn chúng, chàng oai vệ như một vị thiên thần ! Đinh Ngón nói :

— Nếu ta không tiếc mạng các người, thì không kẻ nào quay về cả.

Ba tên còn lại bỗng mất đồ ngẫu, dường như chúng đã uống thuốc kịch thích. Ba đứa múa kiếm quay cuồng. Các chiêu thức đúng cũng như sai, chúng bất kể.

Đến nước này Vũ Đinh Ngón không còn cách nào tiếc giùm mạng của họ. Để họ sống, họ sẽ đi cướp bóc những người dân bình thường cũng nguy hiểm cho dân chúng mà thôi.

Chàng mở sát chiêu đối lấy thì giờ vàng ngọc. Từng đứa một bị thương vong.

Xong, Vũ Đinh Ngón đồng Cờ Lĩnh

lên ngựa, nhìn đám phé nhân ấy, Đinh Ngôn nói :

— Người cứ xuống Diêm vương, mà tố cáo ta, Vũ Đinh Ngôn sinh ngày tuất tháng tuất năm tí giờ Ngọ là đủ !

Hai người cấp tốc cho ngựa phi nước đại.

Khuya hôm đó họ ghé lại quán nhỏ dọc đường, cho ngựa nghỉ mệt, họ cũng ăn chút gì đó lót lòng.

Chủ quán là một cô gái cũng khá xinh, nhìn cặp nam nữ giàng hồ này, hỏi :

— Quý khách là người ở xa mới đến, có sao áo quần lại be bét máu ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Bọn tại hạ bị ăn cướp chặn đường đành phải giao chiến với chúng để tự vệ

mà thôi ! Quán của cô nương ở nơi hẻo lánh này, không sợ bọn chúng sao ?

Cô gái mỉm cười, nói :

— Chưa gặp ăn cướp bao giờ. Nếu gặp thì không biết phải làm sao đây ?

Cả Linh nghe câu hơi lạ, hỏi :

— Chắc là gia đình của cô nương ở phía sau đây chứ ?

Cô gái lắc đầu, nói :

— Gia đình xa lắm, tận nơi mù tằm giáp giới giữa Trung Nguyên và quan ngoại. Quán này của người bà con, ta coi ngó giùm vài hôm rồi quay đi thôi ! Uống rượu không ?

Vũ Đinh Ngôn nghĩ thầm :

“Khó mà lường được tâm địa của cô gái này. Rượu đã chắc gì không độc ? Đây đưa lâu e sinh chuyện”.

Chàng nói :

— Muốn uống lắm, nhưng việc sắp cần phải đi ngay !

Cô quán cười mỉm ngồi nhìn khách.

Hai người ăn uống xong xuôi, liền từ biệt cô quán đi ngay trong ban đêm.

Trên đường đi, Ca Linh nói :

— Cô chủ quán dường như cũng là người giang hồ ! Khó đoán được tâm tính của cô ta.

Vũ Đình Ngôn lặng im như suy nghĩ điều gì.

Thấy Đình Ngôn im lặng, Ca Linh hỏi :

— Công tử có điều gì suy nghĩ ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Nghe cô gái khi nãy nói, cô ấy ở tận vùng quan ngoại, khiến tại hạ nhớ đến

một nhân vật, đó là Ngọc Tĩnh phu nhân, vua sa mạc. Chẳng hay tiểu thư nghe nói đến vị phu nhân này chưa ?

Ca Linh nói :

— Có nghe Tô giáo chủ nói ! Vị phu nhân ấy có nuôi mộng lớn lắm ! Ngài định gặp bà, có sai sứ giả đi mấy lần, nhưng có đi mà không về !

Khi ngựa đã mỏi thì trời cũng bắt đầu rạng đông !

Hai người xuống ngựa ngồi nghỉ. Ca Linh nói :

— Với tốc độ này, thì sáng sớm ngày mai là ta tới nơi. Cần đi sâu vài dặm nữa, chúng ta sẽ gặp người Hòa giáo !

Hai người đang bàn bạc nhau, bỗng từ trong rừng một người mặc áo xanh đi ra, mặt che chiếc khăn, chừa cặp mắt sáng ngời ngời, dáng đi không hấp tấp, nhưng

loáng một cái, lão đã đến trước mặt hai người.

Đỉnh Ngôn và Ca Linh không chào lão, cũng bởi lão không dám lộ lộ chân tướng. Trước ngực lão đeo lồng thông một vật lớn bằng khu chén, bằng ngọc bích, hiện chưa rõ là hình tượng gì.

Lão chào hai người rồi hỏi :

— Tiểu thư và công tử định đi Xích Sơn phải không ?

Vũ Đỉnh Ngôn chưa nhận ra lão là ai, nhưng lời lão êm dịu vô cùng. Ca Linh nói :

— Đúng vậy ? Nhưng ngài hỏi có việc gì không ?

Lão nói :

— Ta nhìn căn cơ của hai người đây, biết là người có võ học uyên thâm, mà tiếc

thâm ! Phải chi hai đứa theo ta, ta sẽ trao truyền y bát cho. Tô Lỗ Đạt chưa phải là người có võ công tuyệt đỉnh. Lão chỉ ngang cỡ Bất Nhẫn, Thái Nhiên là cùng ! Hãy suy nghĩ đi ! Dịp may hiếm có !

Vũ Đỉnh Ngôn đứng lên chấp tay xá một cái nói :

— Tiền bối có lòng tốt, bọn vãn bối xin tâm lĩnh. Thử hỏi, giang hồ đang nghiêng ngửa vì lão Tiêu Dã Nguyên, tiền bối là một cao nhân, sao không nện gót ra giúp giang hồ ? Lại ẩn mình trong chỗ cùng vắng, cho đến gương mặt thật cũng không để lộ, còn nói làm gì y bát trao truyền ? Ngay tại đây xin cho phép bọn vãn bối được phép chối từ !

Nghe Vũ Đỉnh Ngôn nói, mắt lão hơi híp một chút nói :

— Thế ra công tử rất bản lĩnh. Nếu

qua khỏi tam đầu chiêu thì ta để hai người đi ! Đờ này !

Một tay lão xòe rộng đưa lên cao, bàn tay đang trắng hồng biến thành màu xanh, tay nữa lão để ngang ngực, năm ngón dựng đứng lên, bàn tay này biến thành màu đen. Đỉnh Ngôn và Ca Linh rất kinh ngạc, không biết đây là môn công phụ gì.

Vũ Đỉnh Ngôn cho dòng sông công lực hoạt động. Và chàng sử dụng Lôi Âm chuông pháp.

Sở dĩ Vũ Đỉnh Ngôn phải dùng Lôi Âm chuông pháp, vì đối phương sử dụng ma công, thì chỉ có phép Phật mới trừ được thôi.

Lão đánh xuống.

Đỉnh Ngôn đỡ ra...

Hai luồng chuông vô hình ấy gặp

nhau, có những tiếng động liên hồi, một vùng không khí bị nhiễu loạn...

Lão đứng yên một chỗ, còn Vũ Đỉnh Ngôn loạng choạng thối lui nửa bước !

Cả chàng và Ca Linh đều khiếp đảm cho công lực của lão !

Vũ Đỉnh Ngôn không để lão vận công, dòng sông chân lực của chàng vừa lấp đầy, chàng đánh ra một chuông theo thế "Hồi đầu vọng bát" !

Chàng đã ra hết sức, kết quả lão vẫn đứng yên, và chàng lại lao đao ! Có lẽ lần này lão cũng vận hết mười thành công lực !

Lão nhìn Vũ Đỉnh Ngôn với sự kinh ngạc.

Lão nói nhanh :

— Hay lắm ! Đờ tiếp !

Lão nói xong hét một tiếng nhảy dựng

người lên, kịp lúc, chàng cũng nhảy lên cao ngang tầm với lão, vì rất ngại cái thế ở trên cao đánh xuống theo dạng “Thái sơn áp đỉnh”, hoặc dạng “Thái sơn tiểu trạch” !

Cả hai cùng đưa chưởng đánh ra. Lão đánh với thế “Đỉnh điệp hồng hoa” (Bướm đậu hoa hồng), thân hình lão nhẹ nhàng, nhưng chưởng lực nặng nề như núi, và đây là một nhu chưởng, luồng nhu kinh tuy êm thấm nhưng mờ mịt. Trong lúc đó Vũ Đỉnh Ngôn đánh ra chiêu “Ngũ lôi trợ vũ” bàn tay xòe rộng, năm ngón đưa ngay ra, và đây là một cương chưởng. Cương kinh và ngạnh kinh ào ạt đổ ra.

Họ trao đổi nhau mấy thức trên không, Vũ Đỉnh Ngôn rơi xuống trước, chàng té ngổ, chưa gượng dậy được, thì lão cũng vừa rơi xuống, tuy không té ngổ, nhưng lão cũng không trở bộ kịp.

Công bình mà nói, qua ba chương, Vũ Đỉnh Ngôn là kẻ chiến bại !

Bây giờ lão đã gượng được, lão đưa tay lên, Vũ Đỉnh Ngôn cũng kịp đứng lên, Ca Linh đưa tay ra chặn lại, nói :

— Qua ba chương rồi tiền bối ạ ! Người bạn của vãn bối chưa phải là kẻ bại trận, nếu kéo dài cuộc chiến này, e một sống một chết thì vô ích lắm ! Hơn nữa, nếu đứng vững, vãn bối nhả chưởng ra, liệu tiền bối có thoát được không ?

Lão hạ tay xuống nhìn Vũ Đỉnh Ngôn một hồi, nói :

— Vào tuổi ngoài đôi mươi mà có chưởng lực thế này, chỉ có Vũ Đỉnh Ngôn mà thôi ! Người có phải Vũ Đỉnh Ngôn không ?

Chàng gật đầu nói :

— Chính vãn bối !

Vương là tay qui quyết chúa dùng độc, sao Vũ Đinh Ngôn lại uống rượu với lão ? Nếu như không có sự dạn dò của chàng thì hai cô đã lên tiếng rồi !

Bách Độc Vương hỏi :

— Công tử không sợ trong trà, trong rượu có độc sao ?

Vũ Đinh Ngôn cười mát :

— Nếu cho là trà độc, rượu độc, không uống, chẳng hóa ra coi nhẹ tiên sinh quá sao ?

Bách Độc Vương hỏi :

— Nhị vị phu nhân không dùng trà, cũng không nói chuyện gì cả ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Vị hôn thê của tại hạ đã dùng nước suối “cam tuyết” ngoài kia rồi ! Họ không muốn nói chuyện với tiên sinh, vì

họ dư biết tính ghen của tại hạ ! Đồng thời họ cũng dư hiểu tính thương hoa tiếc ngọc của tiên sinh lắm ! Tiên sinh là nhà luyện thuốc, ngoài năm mươi tuổi, sức vẫn phương cương !

Bách Độc Vương tái mặt, nhưng lão vẫn cố gắng lấy lại sự điềm tĩnh - Lão nói :

— Té ra công tử quá ghen ! Vũ công tử ! Ta muốn giữ một vị phu nhân ở lại đây. Vũ Đinh Ngôn cười mát, nói :

— Tiên sinh cứ ước tại hạ mãi ! Tiên sinh muốn mà một trong bọn tại hạ không muốn, thì cũng không xong ! Hơn nữa tiên sinh cần gì ? Đã có nhiều phu nhân tự nguyện sống chung rồi, lại còn có thêm Tiên Bích Ngọc tự ý hiến dâng kia mà !

Bách Độc Vương lại càng tái mặt !

Đúng như lão run ! Không rõ lão run vì sợ hay vì giận ? Lão cười gằn nói :

— Người biết đến việc đó nữa à ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Không riêng gì tại hạ biết ! Người đem thuốc cho họ Tiêu cũng biết. Cái chức “phó minh chủ” kèm thêm “giải tể” mà tiên sinh chỉ mất một gói thuốc, thì lời chán !

Nay mai tại hạ quyết tìm di nhân để học nghề này mới được !

Bách Độc Vương đứng phắt dậy, lão hét :

— Vũ Đình Ngôn, ngươi là ai ? Người quyết ăn thua với ta phải không ?

Vũ Đình Ngôn cũng đứng lên, nói :

— Ngài là người giữ trách nhiệm trước Tiêu Dã Nguyên và Kiều Châu là, tìm mọi

cách hạ uy tín tại hạ. Vờ bắt Kiều phu nhân, lại bắt cô bé Bích Ngân, rồi đổ hồ cho tại hạ làm mất tích cô bé ! Cái độc của họ Kiều và họ Tiêu, không ngờ kết quả lại độc hơn ! Vợ của Kiều Châu bỗng dưng trở thành vợ của Bách Độc Vương Bá Lý Diên ! Thiên cổ cũng phải đau lòng, nhưng cũng thật thấy khoái ! Lý ra tại hạ đến đây từ mấy tháng trước để cứu Kiều phu nhân và bé Bích Ngân ! Nghĩ lại thật vô ích và vô lý, nên thôi vậy !

Lão đứng trơ như đá, Vũ Đình Ngôn lại nói tiếp :

— Có người thân với ngài cho tại hạ hay, ngài có liên quan tới việc giam giữ Trình Thiện Hư, và vừa đây người ấy đã đánh tháo họ Trình khiến cho Tiêu Dã Nguyên và Tiên sinh phải bối rối nhiều ! Vẫn chưa hết đâu !...

Chàng dừng lại và dò xét gương mặt của lão...

Bách Độc Vương quá sợ Vũ Đỉnh Ngôn  
— Toàn thân lão run bắn lên ! Lão muốn đánh ra một chưởng, nhưng lão không gom được chân lực !

Vũ Đỉnh Ngôn cười nhẹ, nói tiếp :

— Tiên sinh hãy dẹp ảo mộng đó đi kéo không kịp !

Bây giờ Bách Độc vương hơi bình tĩnh một chút, lão nói như chối :

— Những lời ngươi nói hoàn toàn vô căn cứ !

Vũ Đỉnh Ngôn mỉm cười, moi trong túi ra một hộp đựng thuốc, ném sang lão rồi nói :

— Đây không phải là hộp thánh dược của tiên sinh để dùng cưới vợ đó sao ?

Tiêu Bích Ngọc đã “ôm cầm” thuyền ai rồi ! Bây giờ Tiêu tiểu thư không chịu đấu với người trên ba mươi tuổi đâu ! Cho dù tiên sinh có cạo sữa, để gương mặt trẻ trung một chút !

Bách Độc vương từ tức giận sang sợ sệt, đến chán nản !

— Làm sao mà công tử có được hộp thuốc này ?

Vũ Đỉnh Ngôn cười cười :

— Chắc ngài còn nhớ Trịnh Ninh Sơn chứ ? Hắn chuyên môn lùng sục mọi môn phái, chịu làm đệ tử cho nhiều bậc danh nhân, có khi làm thầy cho người nhẹ dạ ! Tiêu Dã Nguyên chuyển lời cho bố hắn là Trịnh Mậu Trung sai hắn đem thư đến ngài và lấy thuốc đem về ! Được thuốc rồi hắn không đưa hắn lại đưa thuốc giả. Mới đây hắn đánh cắp Kim hỏa nhân bị tại hạ chặt

đứt tay, và móc trong người hấn được vật này và hiểu rõ sự tình !

Chàng cứ nói oang oang như vậy, không ai biết sự việc có phải như vậy không ? Chỉ có Bách Độc vương mới rõ mà thôi !

Lão hỏi :

— Hiện giờ thằng khốn kiếp ấy đâu rồi ?

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Tiên sinh tìm hấn làm gì ? Hấn đã thành phế nhân và không còn chút võ công nào ! Hơn nữa, tiên sinh cũng phải hiểu, Tiêu Dã Nguyên có một dã tâm và một tham vọng lớn ! Lão coi tiên sinh như một ông cụ, lợi dụng được chút nào hay chút đó. Giang hồ võ lâm hiện nay đã kéo về Võ Lâm đình, đông như ngày hội. Lão trốn đâu cho khỏi ? May mà việc này tại

hạ chưa nói cho ai nghe, nếu tại hạ bỏ cáo tin này ra, thì ngài còn mặt mũi nào đang trên giang hồ nữa !

Ca Linh và Trúc Linh cũng đứng lên !

Nhìn gương mặt thiếu nảo của lão, ba người đều biết rằng, lão này không còn sức để đấu nữa.

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Bây giờ bọn tại hạ lên đường ! Hy vọng rằng ngài nên chấm dứt mối tình cường cầu kia, để khỏi bị ai lên án !

Đột nhiên Bách Độc vương nói :

— Vũ Đỉnh Ngôn ! Người biết nhiều quá, ta muốn giết ngươi lắm !

Chàng cười nhẹ :

— Đâu phải bây giờ ngài mới muốn giết ? Ngài từng đòi giết tại hạ rồi đấy chứ ? Nhưng ngài cũng còn mẫn một chút

trình gì đó mà sinh ra lần lửa ! Bây giờ thì ngài không còn cơ hội nữa !

Bỗng Bách Hội vương hét lên một tiếng, tung chuông đánh liền !

Ca Linh và Trúc Linh đã ra bên ngoài, hai nàng đứng trên đầu gió. Còn Vũ Đỉnh Ngôn cũng vận công, tung chuông ra đỡ. Cả hai công lực tương đương !

Vũ Đỉnh Ngôn tranh thủ, xuất chiêu liên tục, để lão không có dịp thọc vào túi lấy độc !

Chàng đánh nhanh đến đâu, lão cũng nhanh đến đó. Và công lực của lão cũng không thay đổi !

Dòng sông chân lực của chàng lại liên tục hoạt động. Nên sức của chàng không hề suy giảm, còn sức của lão càng lúc càng vơi dần !

Bách Độc vương đã khám phá ra được điều ấy !

Đột nhiên, lão phóng vút người lên ngọn, cây rất cao, Vũ Đỉnh Ngôn cứ tưởng lão nhảy lên đó để dùng độc, chàng đề phòng, và ra hiệu cho Ca Linh và Trúc Linh nhảy ra ngoài.

Nhưng không phải lão dùng độc, mà lão từ trên ngọn cây bước xuống lại ! Lối bước của lão, chưa chắc Độc Cô Đại Tồ đã ăn qua, hãy sánh bằng !

Vũ Đỉnh Ngôn la lên :

— Tuyệt đỉnh công phu !

Lão vừa chạm một chân xuống đất, rồi lắc mình một cái, thân hình lão bay vọt lên ngọn cây lại !

Rồi, lão lại thả mình xuống, Vũ Đỉnh Ngôn bây giờ lại tưởng lão biểu diễn khinh thuật, thì lần này lão lại vung tay ra, một

làn màu trắng đục. Lão vận công đánh ra một chuồng, thuốc bay khắp nơi !

Lão làm vậy cũng hơi muộn, vì hai cô gái đã phóng ra ngoài xa rồi ! Còn Vũ Đỉnh Ngôn thấy lão có ý gian đã đề phòng rồi !

Chờ cho lão đứng đàng hoàng, Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Tiên sinh đã đứng vào hàng “vương” mà có hành động lừa đảo như trẻ con không lấy làm hổ thẹn sao ? Thảo nào gã Trịnh Ninh Sơn không bán đứng ngài ? Tại hạ thất vọng vô cùng !

Chàng nói xong cùng hai Linh bước đi ! Thế là họ an toàn, khi vào cũng như khi ra.

Bách Độc vương đứng ngẩn ngơ một hồi, rồi chạy theo gọi :

— Vũ Đỉnh Ngôn ! Vũ Đỉnh Ngôn !

Chàng dừng lại. Lão đến gần nói :

— Trong mấy chục năm trời ta từng cứ nơi đây, chưa có ai dám đến đây vuột râu cộp, ngoại trừ người. Ta tặng người gói thuốc giải độc này !

Gói thuốc từ trong tay lão bay lơ lửng tới, chàng đưa tay ra không phải chụp lấy, chàng để khí xuất luồng chân kinh bao lấy gói thuốc không cho rơi xuống ! Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Tạ ơn tiên sinh ! Mặc dù đây là gói thuốc giải độc thật sự, nhưng tại hạ quyết không dùng nó, nếu ngài không chịu hướng về chánh đạo !

Chàng đẩy gói thuốc về phía lão !

Lão đưa tay đón lấy.

Vũ Đỉnh Ngôn thấy mắt lão như tối lại. Chàng cũng chợt thấy buồn, vì hành động quá đáng của mình !

Họ ra đến chỗ cột ngựa, sửa soạn lên đường !

Ngựa vừa cất bước, Ca Linh hỏi :

— Sao công tử không cứu Bích Ngân ra ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Chắc chắn là phải cứu, nhưng cứu liền bây giờ thì chưa được ! Nếu ta hấp tấp, chính những người ta muốn cứu sẽ bị chết trước !

Trúc Linh hỏi :

— Công tử định chừng nào cứu họ ?

Chàng trả lời gọn :

— Trong chuyến đi này !

Hai nàng ngạc nhiên không hiểu chàng muốn nói gì. Trúc Linh hỏi gần lại :

— Chuyến đi này ? Công tử nói gì, ta không hiểu ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Chờ chốc nữa sẽ biết !

Ca Linh nói :

— Võ công của Bách Độc vương cao thâm không biết đầu lường ! Nếu công tử không chọc tức lão, cho dầu ba chúng ta có hợp công cũng chưa chắc là đối thủ của lão !

Trúc Linh nói :

— Vũ công tử cũng là một tay lợi hại ! Nhưng cũng phải công nhận, công tử thật liều mạng !

Ca Linh nói tiếp :

— Công tử cũng thật... qui !. Ai là Vũ phu nhân của công tử, mà công tử dám nói như vậy ? Công tử không sợ thánh nữ bắt tội sao ?

Đỉnh Ngôn nhìn sang thấy hai nàng

mặt đỏ bừng bừng, dường như có vẻ thì thầm ba tiếng “Vũ phu nhân”, chàng vội nói :

— Cái thế phải nói vậy, bây giờ cho Vũ Đinh Ngôn này xin lỗi ! Nếu không chẹn họng lão, lão sẽ tìm cách khai khẩu hai vị ra, độc tố sẽ nhập vào người !

Trúc Linh vội hỏi :

— Công tử đã không có thuốc ngựa độc, lại đối thoại với lão, công tử không nhiễm độc sao ?

Đinh Ngôn nói :

— Ít nhiều gì tại hạ cũng đã bị nhiễm rồi ! Nhưng tại hạ có cách điều giải chất độc đó !

Ca Linh hỏi :

— Nhưng sao công tử không chịu lấy thuốc giải độc của lão ?

Đinh Ngôn nói :

— Không lấy thuốc, không phải là sợ thuốc độc ! Nhưng làm vậy tức là khích lão, chắc chắn có hiệu quả đó !

Trúc Linh nghĩ đến Vũ Đinh Ngôn đặt tay vào huyết thận du, một huyết nằm gần vùng hông, đó là vùng cấm của mọi cô gái. Không một người đàn ông nào được quyền xâm phạm nơi đó, trừ trường hợp bất khả kháng. Trúc Linh lại đỏ mặt. Nàng hơi run giọng :

— Tiểu muội mới đi được một bước đường mà đã làm phiền công tử. Cho tiểu muội xin lỗi và cảm ơn...

Vũ Đinh Ngôn cười buồn :

— Có gì đâu mà xin lỗi ! Có gì đâu mà cảm ơn ! Miễn thánh nữ đừng đòi quay ngựa lại là được !

Hai nàng đều cười.

Vũ Đỉnh Ngôn gò ngựa lại nói :

— Hai vị dừng đây, tại hạ quay lại của Bách Độc thư sinh và mọi người kia ra !

Hai cô ngạc nhiên, hỏi :

— Công tử quyết chắc vậy sao ? Nếu vậy, sao ta không ở lại trong kia mà đi đến tận chốn này ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Bách Độc vương khủng hoảng lắm rồi ! Cứ nhìn cặp mắt của ông lúc quay vào cũng hiểu được ông ấy muốn gì rồi ! Dừng lại trong kia thì nằm trong tầm độc của lão !

Ca Linh nói :

— Gương mặt hung ác của lão, với việc làm đầy nghiệp chướng, lão có chết đi

cũng là điều phúc cho giang hồ, cứu lão làm chi ?

Vũ Đỉnh Ngôn nhảy xuống ngựa nói :

— Người tài hoa như lão, từ cõi ác quay về cõi thiện thì có lợi cho giang hồ nhiều lắm ! Người như lão mà chết đi, hai vị không thấy tiếc sao ? Chờ nhé !

Chàng nói xong dùng thuật khinh công chạy bay vào Bách Độc am.

Khi Đỉnh Ngôn đi rồi, hai nàng lại ngại cho chàng. Trúc Linh nói :

— Cứ như việc xảy ra, và lối đối thoại giữa Vũ công tử và Bách Độc vương thì việc đi theo lối tả lộ là đúng ý của công tử, sao công tử có vẻ bất bình ?

Ca Linh suy nghĩ một hồi nói :

— Theo ý tiểu nữ, Vũ Đỉnh Ngôn sợ chị em ta bị tai nạn do lão Bách Độc vương

gây ra ! và nếu có như vậy thì chàng thật khó xử ! Hơn nữa chàng làm như vậy để chị em ta khỏi vọng động, nhằm tránh đi các chất độc ! Vũ Đinh Ngôn là người có nhiều từ tâm. Cứ nhìn việc này thì đủ hiểu !

Wũ Đinh Ngôn cũng có cái lý của chàng ! Trúc Linh nói – Hợp với chủ trương của bản giáo là duy nhân duy chính !

Ca Linh cười :

— Thì cũng chỉ có Vũ Đinh Ngôn mới có những động tác ngoạn mục như vậy ! Việc vào Bách Độc am gấp rút, mà hấn cứ đề cổ ta ra mà đổ chân lực vào !

Trúc Linh nói :

— Vũ công tử là chúa nghịch ! Muốn đá thông hai mạch nhâm đốc thì cần gì phải mò vào huyết thận du ? Huyết Bách hội thông cũng nhanh vậy !

Trúc Linh nói đến đó, khiến hai cô lại đỏ mặt lên !

Ca Linh chợt nhớ tới một đêm nào đó ở bên dòng Tiêu Tương, vị công tử chúa nghịch này đã... mò tới đâu nữa, chú cần gì thận du ?

Ca Linh vỗ hăm hực, nói một đay

— Phải đó ! Hoặc hấn có thể cho tay vào khí hải, đan điền, trung khu sinh điểm, tam âm giao, túc tam lý, đều thông nhanh được ! Rõ quí thật ! Để rồi cật vấn ông công tử này mới được !

Nàng tương nói vậy là xong chuyện, không ngờ Trúc Linh bắt bẻ :

— Hiền muội nói sao ? Cho tay vào đan điền, khí hải hả ? Hai nơi đó là phần dưới rốn, cũng là vùng cấm đó ! Còn huyết trung khu lại càng gần... “ở đó” nữa ! Khéo bày đại !

Ca Linh bèn lên, nàng nói khò lấp :

— Đó là kế hết mấy cửa ngõ thông mạch ! Ai dại gì để hấn mó vào đó ?

Trúc Linh lại nói sang chuyện khác :

— Hiền muội “toán quẻ” thử, công tử nhà mình trở lại Bách Độc am lần này, có chuyện gì xảy ra ?

Hai cô bắt đầu suy nghĩ !...

\*  
\* \*

Vũ Đính Ngôn đi thẳng vào phòng khách của Bách Độc vương, không thấy lão đâu. Nương cửa sau, chàng qua mấy phòng nữa cũng không thấy gì.

Chàng bóp trán suy nghĩ :

“Ta đã qua hai hầm, ba phòng bốn viện, còn hai hầm và một nơi kín đáo nữa, ta chưa qua ! Nếu lão tự sát, thì phải phóng thích những đối thủ của lão ra chứ ?

Hay là lão muốn mọi người cùng chết với lão !”.

Vũ Đính Ngôn vội vã chạy đến nơi bí mật ! Chàng đang loay hoay khám phá chỗ vào, nghe tiếng động, chàng ngược lên nhìn, thấy một gã tiểu đồng, mặt mày be bét máu, mắt nhắm nghiền, dăm sấm bố nhào tới.

Vũ Đính Ngôn chưa kịp đứng lên, nó đã ngã ập vào người chàng, nằm bất tỉnh !

Vũ Đính Ngôn đặt nó nằm xuống, lau sạch các vết máu trên mặt, trên mình, mặt có nhiều vết bầm, vết thương, không còn nguyên trạng nữa !

Ngoài ra, một mũi chủy thủ đâm vào nách háng bên phải, kề bên huyết “bể quan” của vị kinh, máu ra rất nhiều !

Chắc chắn phải cứu tiểu đồng tỉnh lại, mới biết được nguyên khúc ! Hơn nữa

sinh mệnh của tên tiểu đồng này cũng cần thiết như mọi sinh mệnh khác !

Vũ Đỉnh Ngôn đặt chú tiểu đồng vào góc, rồi mở nhanh chiếc quần cho rộng ra để thoa thuốc vào vết thương !

Trường hợp này, tiểu đồng dù nam hay nữ, dù ở tuổi nào, muốn cứu sống, cũng đành phải thoát y thôi !

Và chàng rụng rời... tay chân luống cuống ! Nạn nhân là một cô bé. Vũ Đỉnh Ngôn than :

— Nữ nhi ! Đại thúc không còn cách nào khác ! Nếu nhắm mắt thì không làm được việc gì ! Nếu không đụng chạm cũng không làm được ! Sau này người có tình lại, xin đừng trách đại thúc nhé ! Người cũng ở vào lứa tuổi Bích Ngân ! Bộ tịch hơi giống, có phải là Bích Ngân chăng ?

Chàng không bận tâm đến mấy việc

thương tình này nữa. Chàng nhét thuốc trị thương, thuốc cầm máu, xong chàng xé một vạt áo của chàng bó vết thương lại !

Các vết thương nơi khác cũng bôi thuốc đầy đủ.

Vũ Đỉnh Ngôn thúc chân lực vào cơ thể cô bé ! Một hồi cô gái của mình. Chàng bình tĩnh mặc quần, lại cho cô bé.

Tiểu nữ mở mắt nhìn chàng một hồi, rồi chống tay ngồi dậy... lại nhìn chăm chăm lần nữa... Bỗng nó thàng thốt hô :

— Vũ đại ca !

Và nhào tới ôm Vũ Đỉnh Ngôn mà ngát xiu !

Vũ Đỉnh Ngôn cả kinh ! Thì ra đây là Kiều Bích Ngân ! Một cô bé đầy tính hào hiệp, thông minh, gan dạ. Cô bé đã gieo vào lòng chàng không biết bao nhiêu mối hận cay, bao nhiêu kỷ niệm !

Vũ Đính Ngôn ôm chặt nàng vào lòng, không biết bao nhiêu nỗi cảm xúc dâng ngập !

Bích Ngân tỉnh lại, khóc ngất...

Vũ Đính Ngôn an ủi :

— Hiền muội ơi ! Hiền muội đừng khóc nữa. Tiểu huynh đau đớn lắm. Tại sao hiền muội lại ra nông nỗi này ?

Bích Ngân vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Nàng hỏi :

— Đại ca vừa cứu tiểu muội phải không ?

Vũ Đính Ngôn vuốt tóc Bích Ngân nói :

— Thì đại ca cứu hiền muội ! Nội thương của hiền muội không đáng ngại. Còn vết thương do mũi chùy thủ đại ca đã nhét thuốc vào đó rồi ! Vài hôm sẽ khỏi. Nếu

hiền muội thấy khỏe, thì thuật sơ các việc cho tiểu huynh rõ !

Bích Ngân khóc rung rức nói :

— Mọi việc đều do phụ thân tiểu muội gây ra cả ! Gia mẫu nói : " Phụ thân và Tiêu Dã Nguyên hợp tác nhau quyết hại đại ca", nhất là làm giảm uy tín của đại ca. Tiểu muội bị đem đến đây là do kế hoạch của gia phụ !

Đính Ngôn nói :

— Việc đó thì tiểu huynh hiểu. Nhưng tại sao Kiều trang chủ phải đưa phu nhân tới đây ? Đó mới là vấn đề khó hiểu.

Bích Ngân nói :

— Một là mẫu thân phản đối việc làm hại đại ca, hai là, phụ thân sợ Bách Độc vương bắt tiểu muội, mà chung quanh không có người thân, tiểu muội có thể không hoảng, đâm ra liều mình, ba là, nếu còn

mẫu thân lại nhà, mẫu thân rẽ ngăn cản mọi việc làm thất đức.

Vũ Đình Ngôn gật đầu, nói :

— Có lý lắm ! Nghe đâu Bách Độc vương đã có cái gì đó với Kiều phu nhân phải không ?

Bích Ngân nói :

— Mẫu thân ngao ngán phụ thân, nhiều lúc toan quynh sinh. Tiểu muội khuyên can mãi ! Lão Bách Độc vương cũng can gián, mẫu thân hơi nguôi ngoai ! Việc này là do ý của phụ thân, chứ không phải ý lão. Nếu gia mẫu không chịu, lão sẽ cưỡng bức tiểu muội ! Còn không, lão giết cả hai mẹ con ! Vì vậy gia mẫu phải nhận lời ! Nhưng tiểu muội không chịu vậy ! Tiểu muội hăm, nếu mẫu thân ưng lão, thì tiểu muội sẽ tự sát ! Tiểu muội ngày nào cũng phải cầm kiếm canh cửa. Mẫu thân nói,

nếu lão làm mất một sợi lông của tiểu muội, thì mẫu thân cũng tự sát !

Vũ Đình Ngôn suy nghĩ một hồi hồi :

— Kết quả thế nào ?

Bích Ngân nói :

— Lão chưa làm gì ai được cả ! Tiểu muội cũng sợ lão làm ầu, mới mặc đồ tiểu đồng, để đánh lừa cặp mắt của lão ! Vũ Đình Ngôn nói :

— Tại sao bây giờ hiền muội ra nông nỗi này ?

Bích Ngân nói :

— Hồi đằng trước có tiếng ồn, có tiếng động, tiểu muội lên nhìn thấy lão thiu não bước vào. Tiểu muội biết là có chuyện gì rồi, liền mở cửa phòng cho gia mẫu chạy vào rừng. Bà đi theo ngã sau. Còn tiểu muội phải dọn một mớ đồ đạc...

Vũ Đinh Ngón ngán lại hỏi :

— Sao hiền muội không chạy theo mẩu thân ?

Bích Ngân nói :

— Đâu được ! Nếu chạy là lão đuổi theo giết luôn hai mẹ con đó ! Tiểu muội ở lại đây, để lão hiểu lầm là, mẩu thân vẫn còn ở đây ! Tiểu muội đang ở trong phòng mẩu thân bước ra, thì lúc lão đang cầm kiếm xông vào hô : “phu nhân”, vì lão tưởng lầm tiểu muội là gia mẫu, nên mới hô như vậy ! Miệng lão hô, tay lão đâm ra một mũi chủy thủ liền ! Tiểu muội nhảy lên tránh, không ngờ mũi chủy thủ đó đâm ngang qua đùi ! Lão trông thấy tiểu muội, mà không thấy mẩu thân, lão nổi giận đánh tiểu muội một trận chí tử ! Tiểu muội ngất đi, lão tưởng tiểu muội chết nên bỏ đi !

Đinh Ngón thở dài hỏi :

— Sao lão lại muốn giết phu nhân ?

Bích Ngân nói :

— Có lẽ lão muốn tự tử ! Và lão muốn gia mẫu chết theo lão !

Vũ Đinh Ngón chép miệng :

— Đã chết mà vẫn còn ích kỷ ! Thật mà mù quáng ! Hiền muội ! Sau đó lão làm gì ?

Bích Ngân nói :

— Tiểu muội thấy lão chạy đi nhiều phòng có lẽ là để tìm mẩu thân, nhưng tìm mãi không gặp. Lão trở lại phòng đặc biệt kia và... nằm im nơi đó ! Có lẽ lão chết rồi cũng nên !

Vũ Đinh Ngón dịu Bích Ngân đứng dậy. Chàng nói :

— Để tiểu huynh đưa hiền muội đi !

Bích Ngân đưa tay ra sờ bắp đùi, nàng hỏi ngập ngừng :

— Đại ca ! Đại ca đã băng bó cho tiểu muội ! Nhưng đại ca làm cách nào băng bó được ?

Câu hỏi tự nhiên và bất ngờ, làm Vũ Đinh Ngôn phải lúng túng ! Dĩ nhiên ý nàng muốn hỏi, Vũ Đinh Ngôn có thoát ý nàng không ? Chàng tìm cách nói :

— Đại ca xem hiền muội như một... người em. Và đại ca khéo léo băng bó hiền muội khỏi phải đau đớn !

Bích Ngân thở ra nhẹ nhẹ :

— Tiểu muội làm phiền đại ca nhiều quá ! Tiểu muội biết đại ca là người tốt ! Bây giờ đại ca cứ để tiểu muội đi thử, đừng dúi nữa !

Vũ Đinh Ngôn buông tay ra...

Cách nhau chín tháng, chàng thấy Bích Ngân, cô bé tóc vàng nay lớn khá nhiều. Nàng đã trở thành một thiếu nữ rồi !

Hai người cùng đi về phía phòng đặc biệt ! Phòng này nằm sâu vào lòng đất. Nếu bên trong khóa thì bên ngoài không mở được ! Ngược lại cũng vậy !

Bích Ngân chỉ cửa phòng nói :

— Cửa phòng đây ! Phòng đã khóa từ bên trong rồi !

Cửa phòng là một tấm da được đeo gọt vuông vức. Vũ Đinh Ngôn không cách nào mở được khóa. Chàng chợt nhớ đến thanh cổ kiếm.

Vũ Đinh Ngôn rút kiếm khoét một lỗ ngang nơi ổ khóa. Xong, chàng đẩy phiến đá ra một bên

Căn phòng bên trong hiện ra.

Vũ Đinh Ngôn nói nhanh :

— Hiền muội hãy ẩn mình vào khóm hoa kia nhé. Phòng này có thể bố trí cơ quan hoặc thuốc độc !

Vũ Đinh Ngôn bay vào phòng.

Chàng thấy một người ngồi gục đầu trên bàn. chàng rón rén bước lại. Chàng làm một vài động tác để thăm dò phản ứng của kẻ chán đời đó !

Dĩ nhiên, người ấy chính là Bạch Độc Vương !

Không thấy phản ứng gì, Vũ Đinh Ngôn quan sát trên bàn ! Một cái chén duy nhất đặt tại bàn, và đó là bằng chứng của sự tự sát bằng độc dược !

Vũ Đinh Ngôn bắt mạch lão, không nghe gì cả. Chàng tìm qua mạch thái tở, thấy mạch chạy phay pháy. Hy vọng cứu sống lão rất mong manh !

Chàng đặt Bạch Độc Vương nằm quay trên bàn, và hành công tử huyết Bách hội !

Chân khí chỉ đi một luồng mà chia làm bốn nhánh : Đốc mạch, Tâm kinh, Tiểu trường kinh và Tam Tiêu kinh ! Cuối cùng các độc tố tụ hội ở huyết "quan xung" và "Trung xung" nằm trên hai ngón tay !

Chân khí và chân nhiệt đã làm Bạch Độc Vương ấm lại.

Hồi lâu thân nhiệt trở lại bình thường, chàng điểm huyết ngũ cho lão, chàng lấy mũi nhọn chích hai huyết quan xung và Trung xung, để lấy máu độc ra !

Chàng nhìn thật kỹ gương mặt lão, thì thấy đó là mặt già - kiểu già giống như Tiểu Chân !

Vũ Đinh Ngôn lật gương mặt già ra, chàng rất đỗi ngạc nhiên ! Gương mặt này thời niên thiếu, phải là một trang anh tuấn,

là cột trụ của võ lâm hoặc của Miếu Đường !  
Nhưng vì đâu do đâu lão bước vào con  
đường tội lỗi ?

Chàng thấy gương mặt đó ngược với  
lòng của lão. Lòng lão đen tối, hiểm độc,  
lâm hại thiên hạ không biết bao nhiêu, và  
giờ đây phải mang lấy nghiệp !

Vũ Đinh Ngón chợt xúc động, khi  
nhìn thấy toàn bộ phòng lão đang nằm là  
sách, vở, bản đồ, dụng cụ cần thiết trong  
thí nghiệm và một số được chất. Chàng nói  
thành lời :

— Nếu nơi này cho các nhà thông  
thái Can Hoa nghiên cứu thì biết bao nhiêu  
là tiện nghi ?

Vũ Đinh Ngón sợ, lúc lão tỉnh lại lão  
suy nghĩ vấn đề, rồi lại tìm cách tự sát,  
thì uống cũng quá.

Sẵn giấy bút, viết bức thư để lại cho  
lão :

*"Bố tiên sinh nhĩ giám,*

*... Hoặc nói rằng, đó là sinh nghề tử  
nghiệp, thì đây là một bằng chứng ! Tuy  
nhiên, ngài mang khối tuyệt học xuống  
tuyền đài thì đã có lợi gì cho ai ? Chẳng  
là phí lắm sao ?*

*Hàn Phi Tử với Thiên Cô Phần, Khuất  
Nguyên với tập Ly tao, Lãm mười bài thơ  
rái rác thời Đường, Tống, tuy quạnh hiu  
nhưng cũng an ủi được đời kia mà ! Nghĩ  
đến cái sở học của ngài và sự thiếu thốn  
của nhân sinh tiểu sinh lấy làm đau lòng !*

*Hiện các nhà nghiên cứu lừng danh  
như Sơn Su Tượng, Ân Ma tiên tử, Vi Vi  
Trí, Sơn Uyển Như, Đông Phương Miêu,  
Tây Môn Vĩnh..., dù hoàn cảnh có thiếu  
thốn họ cũng cố gắng làm việc, để có được*

những thành quả mà cống hiến cho đời,  
ngài không cảm động cho họ sao ? Lòng  
chí thành ấy, dù hạt giống gieo trên đá,  
cũng phải nảy mầm như thường !

Ngài sẽ là lãnh tụ của một môn phái,  
và nơi này sẽ là trung tâm tuyệt đỉnh sử  
dụng về trí năng !

Như vậy, tự sát chỉ là món quà để  
tặng bọn quan ôn thần kinh lệnh !

Có thể nói, hôm nay trần tâm của  
ngài đã đi vào mười tầng địa ngục rồi !  
Những gì còn lại là chân tâm của Nhất  
Như - Gọi là Chân Như !

Khi ngài thức dậy thì bông sen đang  
độ hàm tiếu ! Nếu ngài không tin, xin hãy  
quá bước đến Liên Trì mà xem !

Tiểu sinh đang trên đường đi, chợt  
giật mình mà quay lại !

Trông chuông khai minh đã đến hồi

rộn rã trong giòng tâm tư của Ưu sinh và  
Ái sinh nơi cõi nhân sinh !...

Vũ Đình Ngôn cắn bút"

Vũ Đình Ngôn bước nhanh ra khỏi  
trích phòng (phòng chìm dưới nước), hướng  
về khóm hoa đã thấy Bích Ngân lo lắng  
đứng đợi !

Vũ Đình Ngôn thuật hết mọi việc nơi  
ấy cho nàng nghe ! Chàng hỏi :

— Hiền muội ! Còn người giang hồ  
nào bị nhốt nữa không ?

Bích Ngân nói :

— Cách đây hơn nửa năm có Nhật  
Nguyệt kiếm vương đến đây tìm tiểu muội.  
Hai vị ấy đấu với Bách Độc vương một trận  
long trời lở đất. Cuối cùng Bách Độc vương  
dùng độc bắt họ. Mỗi vị bị nhốt mỗi phòng.

Đính Ngôn nói : - Bây giờ chúng ta đi cứu họ !

Bích Ngân nói :

— Không làm sao cứu họ được đâu đại ca ! Vì không ai đến gần hai người ấy được ! Đến thì họ dùng cách không chương mà đánh liền. Tiểu muội đem các thức ăn uống cũng phải đứng xa thôi ! Hơn nữa họ bị xiềng chân bằng sợi lòi tói to bằng bắp tay, ta phải làm sao ?

Vũ Đính Ngôn nói :

— Yên tâm ! Tiểu huynh có cách !

Bích Ngân đưa Vũ Đính Ngôn đến hai hầm nhốt hai vị kiếm vương ấy.

Nàng mở nắp hầm, Vũ Đính Ngôn bay vào.

Đính Ngôn thấy, một lão nhân tóc trắng, quần áo tả tơi, ngồi chống cằm trên

gối, cặp mắt vô tư lự dường như thất thần. Vũ Đính Ngôn biết vị này là Nguyệt Quang kiếm vương.

Chàng xá một cái rồi nói :

— Văn bối là Vũ Đính Ngôn xin ra mắt kiếm vương ! Mừng cho hai vị đã phá được công án !

Lão ngồi lặng thinh.

Vũ Đính Ngôn lại nói :

— Nguyệt Quang tiền bối ! Văn bối hôm nay đã phá Bách Độc Am này, và tiền bối chuẩn bị về lại cõi tự do.

Nguyệt Kiếm Vương không nói gì !

Vũ Đính Ngôn nói :

— Tiền bối đã quên vị giám khảo đã có mặt trong cuộc án chúng võ lâm của hôm ấy sao ? Để văn bối giải khóa !

Lão gằn giọng :

— Ta không cần thiết sự tự do ! Ta chỉ cần sự tự trọng và danh dự mà thôi ! Lão Bách Độc Vương đến đây xin lỗi ta, và đền lại cho ta nửa năm đá phi, nếu không ta cam chịu ở mãi chốn này !

Rõ ràng, tư tưởng ấy nếu không phải là một nhà hiền triết, thì cũng là... Thánh nhân ! Và cũng xứng đáng là Thánh nhân !

“Không cần tự do, chỉ cần tự trọng” !  
Chàng cảm động vô cùng !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Tiền bối ! Cổ kim đã biết bao người chết âm thầm trong quên lãng, chết quạnh hiu trong ngục tù ? Bách Độc Vương đã tự sát rồi !

Nguyệt Kiếm Vương nghe Đỉnh Ngôn nói, ông ta tung một chuông vào khoảng không, hét lớn :

— Trời ơi !

Ông vận công bẻ sợi lòi tói ấy ! Thật là công lực dị thường !

Nguyệt Vương thừa sức bẻ khóa để đi, nhưng ông không chịu làm vậy ! Ông đợi một lời xin lỗi của bậc cao nhân đã làm một việc để hèn, mới chịu đi !

Vũ Đỉnh Ngôn không tự chủ được mình, chấp tay xá lia xá lị, nói :

— Tiền bối là bậc thánh nhân ! Còn hơn cả thánh nhân ở thực tài của võ học !

Chàng đi sang phòng bên Bích Ngân đã mở cửa phòng đợi sẵn.

Vũ Đỉnh Ngôn bước xuống phòng hầm, chàng thấy Nhật Quang Kiếm vương đang ngồi xếp bằng một chân, chân kia dựng lên, ông chống cằm trên gối, ngồi nhắm mắt !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Nhật Kiếm vương tiền bối ! Vãn

bối là Vũ Đinh Ngôn ra mắt tiền bối ! Hai vị Kiếm vương đã giải được công án võ học, đó là điều đáng mừng. Nay văn bối xin phép phá khóa để tiền bối được tự do !

Nhật Kiếm vương mở mắt nói :

— Bách Độc Vương đâu ? Sao lão ấy không đích thân đến đây mở khóa cho ta ? Và đền lại cho ta bao nhiêu ánh sáng mặt trời đã bị mất ? Nếu lão không làm vậy, ta nhất định không ra ! Đứng cùng hàng “vương” với nhau, sao lão thiếu tư cách đến thế ?

Vũ Đinh Ngôn lấy làm kinh ngạc. Hai lão nhất cách phòng mà có tư tưởng tương thông ! Họ làm bạn với nhau, thật xứng là một đôi tri kỷ !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Bẩm tiền bối !

... Bách Độc vương tự hồi và đã tự

sát rồi ! Có lẽ lão nghĩ, hai vị Kiếm vương thừa sức bẻ khóa nên ông không đến đây !

Nhật Kiếm vương nghe nói sững sờ. Ông thốt như người nói trong giấc mơ :

— Hỡi người tóc bạc chờ trong mộng

Một kiếp phù sinh lay sắc tài !

(Một nhân bạch phát đa trường hận

Nhất túy phù sinh lụy sắc tài)

Lão bật khóc như trẻ con !

Vũ Đinh Ngôn lại một phen xúc động. Chẳng nói :

— Hãy để văn bối chặt sợi lòi tói !

Nhật Kiếm vương nói :

— Công lực ngươi khá không ?

Đinh Ngôn nói :

— Với kiếm quý, văn bối sẽ chặt đứt sợi dây này !

Lão hỏi :

— Lão Nguyệt bên kia ra sao rồi ?

Chàng đáp :

— Nguyệt Kiếm vương đã được tự do rồi !

Nhật Kiếm vương hỏi :

— Người xuống kiếm cho lão phải không ?

— Không phải ! Vũ Đinh Ngôn nói - Nguyệt Kiếm vương tự bề lấy !

Nhật Kiếm Quang mỉm cười, nói :

— Nếu vậy ta đỡ phải cô đơn ! Được rồi ! Xuống kiếm đi.

Vũ Đinh Ngôn đi nhanh một đường kiếm, sợi lòi tói đứt lìa. Nhật Quang khen :

— Công lực của người cao thâm lắm ! Có lẽ người đã luyện được "Trường Giang

chân lực" rồi ! Vô lâm hậu bối như người thật đáng mừng !

Vũ Đinh Ngôn chấp tay nói :

— Xin phép tiên bối, văn bối còn có việc cần kíp phải đi ngay bây giờ !

Nhật Kiếm vương hỏi :

— Con bé Bích Ngân đâu rồi ?

Chàng đáp :

— Nàng đang chờ văn bối bên ngoài !

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Vũ Đinh Ngôn nói :

— Thật là quái nhân và quái sự ! Nguyệt Kiếm vương đáng lý ra phải dịu dàng và Nhật Kiếm vương đáng ra phải nóng nảy, ở đây thì hoàn toàn trái ngược !

Nhật Kiếm vương dẫn giải :

— Vũ Đinh Ngôn ! Người học kiếm khá cao, nhưng chưa đi vào được kiếm đạo.

Danh và Thực đều có tác dụng hỗ tương. “Danh giả, thực chi tân dã” (Danh là khách của thực) ! Nhật, Nguyệt là Danh, tính khí là Thực ! Danh dương thì Thực âm, Danh âm thì Thực dương ! Có vậy vũ trụ mới cân bằng ! Và đó là tư tưởng của Đạo !

Một câu đơn sơ mà uyên thâm vô cùng ! Vũ Đỉnh Ngôn hiểu loáng thoáng.

Nhật Kiếm vương mỉm cười nói :

— Người nghiệm kỹ nó, võ học sẽ thăng tiến ! Người hãy đi đi !

Vũ Đỉnh Ngôn bước lại khóm hoa, đã thấy Bích Ngôn đứng với Nguyệt Kiếm vương. Ông ta đang vịn vai cô bé, và mặt cô bé ửng hồng !

Vũ Đỉnh Ngôn không bước tới nữa.

Nhật Quang đưa mắt nhìn trời.

Một hồi, Nguyệt Quang nói : :

— Để hai đứa nhỏ đi ! Chúng ta đi tắm cái đã !

Nhật Kiếm vương nói :

— Hai ngày một bữa cơm ! Chúng ta khổ vì con bé này, nhưng cũng mang ơn con bé này. Bích Ngân ! Người sang đây !

Bích Ngân e dè bước lại.

Nhật Quang Kiếm vương âu yếm đặt tay lên đầu cô bé, nói :

— Giờ này người còn đứng đây, Vũ Đỉnh Ngôn còn đứng đây, thì có lẽ giờ này lão Bạch Độc vương đã tỉnh lại rồi !

Nhật Quang Kiếm vương chuyển chân lực cho nàng ! Rất tiếc tuổi nàng còn ít quá, nên không tiếp nhận được nhiều chân lực của ba tay thượng đỉnh.

Qua một hồi, Nhật Kiếm Vương nói :

— Tiêu Dã Nguyên đứng chung hàng ngũ với võ lâm thật tủi thẹn quá. Nếu ta không nghĩ đến hai chữ “tạm bợ” thì ta sẽ dùng Kiếm Kiều cho lão leo lên đó mà về dưới đất ! Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Nhị vị Kiếm vương ! Ngày lập đông này, tức là còn bốn hôm nữa, Tiêu Dã Minh cưới vợ và đại hội võ lâm ở Tô Châu !

Hai lão cùng nói :

— Ta sẽ đến đó thăm Trình Thiện Hư ! Lão võ công không bằng chúng ta, nhưng cái đức Nghiêm Tĩnh lớn lắm ! Thôi !...

Hai lão nắm tay đi mất !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Bích Ngân ! Công lực của hiền muội giờ đây gần ba mươi năm ! Công lực

đó ngang với một cao thủ ! Hiền muội đưa tiểu huynh đi gặp mẫu thân nhé !

Bích Ngân dẫn đường. Đỉnh Ngôn nói :

— Việc gấp rút để tiểu huynh bằng hiền muội đi cho tiện !

Chàng nói xong bế xốc Bích Ngân đi !

Hai người đi đến nơi không thấy phu nhân đâu. Cả hai kêu réo om sòm vẫn không có tiếng hồi đáp !

Bích Ngân đau đớn khóc rống lên...

Đỉnh Ngôn nói :

— Hiền muội đừng khóc nữa mà rồi trí ! Có thể phu nhân đi theo lối trước tìm hiền muội cũng có ! Ta đi tìm xem !

Vũ Đỉnh Ngôn chạy hơi nhanh một chút, Bích Ngân gọi me liên hồi !

Chàng đưa tay chỉ ra xa nói :

— Phu nhân kia !

Bích Ngân nhìn theo thấy bà đang đi với. Bách Độc vương !

Thật là một chuyện bất ngờ !

Bích Ngân run người ! Nàng ngớ ngẩn hỏi :

— Sao lạ vậy đại ca ?

Vũ Đinh Ngôn cười :

— Có gì đâu hiền muội ? Bách Độc vương bây giờ là vị Bồ tát đó ! Nhớ đến chúc lành cho ông ta, hiền muội nhé !

Vũ Đinh Ngôn phi thân đến nơi, chàng vòng tay nói :

— Tại hạ là Vũ Đinh Ngôn xin ra mắt phu nhân và Bá tiên sinh !

Trong lúc đó Bích Ngân nhảy xổ đến phu nhân, nàng ôm bà thốn thức !

Bách Độc vương nói :

— Ta cảm ơn công tử !

... Bây giờ việc gì đến với ta cũng đều phù du hết ! Ta đến đây để xin lỗi phu nhân mấy lời !

Bích Ngân nói :

— Bá tiên sinh ! Những đêm có trăng thấy gương mặt giả của tiên sinh, tiểu nữ ngủ không được ! Hôm nay trông tiên sinh như một vị tiên, và bây giờ tiểu nữ mới thật an lòng !

Bách Độc vương cười hi hi...

Đinh Ngôn nói :

— Tiên bối ! Bây giờ vẫn bối bạn lắm. Xin tiên bối đưa mẹ con phu nhân đi một đoạn đường !

Kiều phu nhân nói :

— Không hề gì đâu công tử ! Ta và Bích Ngân không trở lại Kiêu gia trang đâu ! Tình nghĩa vợ chồng thì ta giữ, nhưng

lão ấy lương tâm sâu độc, ta không thể sống chung với lão. Ta đã có việc của ta. Hiện tại Bích Ngân rất cần sự chỉ dẫn của công tử !

Bích Ngân nói :

— Để Ngân nhi đưa mẫu thân đến nơi đó. Xong, Ngân nhi sẽ đi tìm Vũ đại ca sau.

Trong lúc đó Bách Độc vương đã bỏ đi rồi !

Còn lại ba người. Họ bàn bạc với nhau một hồi. Bích Ngân nói :

— Dĩ nhiên tiểu muội biết nơi đại ca đến ! Xin đại ca yên tâm !

Vũ Đỉnh Ngôn biết Kiều phu nhân cũng có nỗi khổ tâm nên chàng không tiện hỏi.

Họ lại chia tay !

Vũ Đỉnh Ngôn đứng nhìn theo !

Đi đã xa rồi mà Bích Ngân vẫn còn quay lại vẫy vẫy tay chào.

\* .  
\* \*

Trời đã chiều...

Vũ Đỉnh Ngôn phi nhanh về mé rừng. Xa xa chàng còn thấy được hai bóng hồng đang ngồi bên cạnh hoa dại, quay mặt về phía chàng.

Ca Linh và Trúc Linh thấy Đỉnh Ngôn hiện ra, hai nàng lật đật đứng lên chạy bay tới.

Vũ Đỉnh Ngôn đứng lên nói :

— Tại hạ làm phiền nhị vị quá !

Ca Linh nói :

— Dừng khách sáo ! Hồi công tử vừa bon gót, bỗng nhiên bọn tiểu muội thích

cho ngựa đuổi theo ! Công tử có biết tại sao không ?

Đĩnh Ngôn nói :

— Chắc nhị vị lo lắng cho tại hạ ?

Trúc Linh nói :

— Không phải !

Đĩnh Ngôn lại hỏi :

— Hay là nhị vị sợ tại hạ quên lối ra ?

Ca Linh lắc đầu :

— Không phải !

Vũ Đĩnh Ngôn suy nghĩ thật lâu rồi nói :

— Hay là hai vị chạy theo bảo Đĩnh Ngôn đừng cứu lão ?

Hai cô cùng đáp :

— Không phải !

Vũ Đĩnh Ngôn nói bực.

Hai cô cười khúc khích !...

Cuối cùng chàng cũng hiểu ra hai cô muốn chọc chàng.

Trúc Linh nói :

— Công tử hãy thuật lại vụ xảy ra ở Bách Độc am.

Ba người cho ngựa nhắm hướng Tô Châu.

Trong cuộc hành trình ấy, chàng kể lại tỉ mỉ chuyện xảy ra ở Bách Độc am và những gì liên hệ đến ba ông vua đó...

HỒI MƯỜI LĂM

CÙNG LÀ MỘT CUỘC CƯỜNG HÔN

**Đ**ÊM nay trời nhiều mây nên trăng không được sáng. Ba con tuần mã vẫn phân biệt được lối đi.

Ca Linh nói :

— Lập xuân năm nay vào ngày hôm hai tháng chạp, có lẽ đến chừng đó vớ lăm có thái bình !

Trúc Linh nói lời :

— Thái bình hay không chưa biết, nhưng lập đông hôm nay nhằm ngày hai mươi tháng chín.

Vũ Đình Ngôn phụ họa :

— Đúng rồi ! Hôm nay mười sáu, thảo nào gương mặt nàng Hằng đẹp lộng lẫy !

Ca Linh bật cười :

— Công tử lại làm thơ rồi đó ! Tiểu muội dốt thơ, cũng không thích thú nữa. Dám hỏi công tử trời mây thế này, nàng Hằng mờ mờ ảo ảo mà đẹp lộng lẫy nổi gì ?

Vũ Đình Ngôn biết mình hổ, gượng gạo nói :

— Đêm nay nằm vào cuối tiết sương giáng, trời sẽ không mưa ! Một hồi mây sẽ tan. Chờ thiên hạ say giấc điệp rồi, trăng nga mới thoả mái mà nhìn các... chú ngựa. Chúng ta mới thấy rõ nét yêu đời của "cô em mười sáu" !

Hai cô Linh ôm bụng cười ngặt ngoẻo.  
Ca Linh nói :

— Xin thần... mặt trăng chứng kiến !  
Vũ công tử của tiểu nữ lâu nay cứ tả quyền  
cước kiếm cung, bây giờ bọn tiểu nữ mới  
được nghe... Thử sinh mặt vàng tả cảnh  
trăng đẹp trong mây ! Cử đầu vọng minh  
nguyệt, đề đầu tư cố... nhân ! Ngửa mặt  
nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ bạn xưa !

Nhân đó Trúc Linh đề nghị : — Công  
tử ! Để giết cái tịch mịch của đêm dài, và  
sự mệt mỏi của đường dài, ba chúng ta làm  
hợp thi !

Vũ Đinh Ngón vui vẻ nói :

— Nhị vị tiểu thư sống rất nhiều  
trên sa mạc, làm thơ chắc là hùng khí lắm !  
Tiếng mẹ đẻ hai vị làm hay đã đành, không  
rõ tiếng Trung Nguyên quý nữ sĩ có kham  
được chăng ? Làm thơ bằng tiếng Trung

Nguyên bị hạn chế nhiều ở bằng, trắc, niêm  
luật, vận, hạn... mệt lắm !

Trúc Linh nói :

— Công tử đừng quên, bọn tiểu muội  
sinh ở đất Trung Nguyên đấy nhé ! Tuy  
không phải là thi gia nhưng biết cách làm !  
Cổ phong, tứ tuyệt, bát cú đều chơi được  
hết ! Tiểu muội ra đề “Sương giáng nguyệt”  
(Trăng đêm sương giáng), nếu chịu tiểu  
muội sẽ khởi đầu trước !

Đinh Ngón đùa :

— Kê hèn này đang “rửa tai” để nghe  
nữ sĩ đây !

Trúc Linh ứng khẩu :

— Tận thu Sương giáng nguyệt hà  
qui ?

Ca Linh tiếp :

— Khí hải đan điền hạn bất tri !

Vũ Đỉnh Ngôn chồm chồm cười :

— Nhâm đốc cường lưu vô nại xứ.

Chàng muốn đọc tiếp câu kết, nhưng

Trúc Linh chặn lại, đọc :

— Thận du vị tất man xuân thi !

Ca Linh đọc lại toàn bài :

— Tận thu Sương giáng nguyệt hà  
qui ?

Khí hải đan điền hận bất tri !

Nhâm đốc cường lưu vô nại xứ

Thận du vị tất man xuân thi !

(Dịch : Cuối thu Sương Giáng nguyệt  
về đâu ?

Khí hải đan điền hận rất sâu

Hai mạch đốc nhâm quờ quạng đó

Thận du chưa chắc sánh ngang đầu !

“Sánh ngang đầu”, ý nói phổ chân  
lực vào huyết thận du không bằng phổ ở  
huyết Bách hội (xoáy)).

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Theo ý tại hạ, câu kết phải viết :  
“Thận du chân khí mãn xuân thi” ! Như  
vậy mới đúng cuộc tiếp chân lực cho nhị  
vị vào hồi trưa này !

(Phải dịch lại bài trên theo Vũ Đỉnh  
Ngôn :

*Cuối thu trăng biết về đâu*

*Ruộng son biển khí nhịp cầu mong  
manh*

*Muốn về Nhâm đốc cho nhanh*

*Hỏi thăm huyết thận du rành mà đi !)*

Vũ Đỉnh Ngôn nói tiếp :

— Nhị vị phải hiểu rằng, chân khí,  
chân lực là chân nguyên, phát xuất từ chân

tâm mà ra ! Mà huyết Thận du là cửa ngõ của tâm ! Còn huyết Bách hội, tả tâm chánh tâm gì cũng vào được, như không giữ được người mang tâm bất chính, kể cả người truyền lẫn người nhận, thì cơ thể bị phản ứng ngay, ngày sau khó luyện đến bậc thượng thừa ! Nếu người mang một tâm hồn thanh cao, thì chân lực vào đó như một dòng nước trong, bất kỳ nơi nào, lúc nào cũng dùng được dễ dàng !

Nghe Vũ Đỉnh Ngôn trình bày cặn kẽ, hai Linh hiểu kịp, và giải tỏa được nỗi ám ức của họ.

Trúc Linh thành thật :

— Công tử ơi ! Bọn tiểu muội là con gái mới lớn, gia phong, giáo phong được bồi bổ nghiêm túc. Lần đầu tiên trong đời tiểu muội gặp phải chuyện này, cứ suy nghĩ mãi.

Bây giờ thì hiểu rồi ! Công tử đừng trách gì bọn tiểu muội nhé !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Hai vị chớ áy náy gì cả. Khi chân lực của tại hạ đổ vào đó không bị nghẽn, tức là hai vị đã có chánh tâm rồi ! Đáng mừng và đáng phục vậy !

Họ mãi nói chuyện nhau không hay trời khuya. Chàng ngược nhìn, trăng đã xế.

Bổng Trúc Linh nói :

— Một đêm nói chuyện với người, còn hơn đọc sách trong mười năm qua (dữ quân nhất dạ thoại, thắng độc thập niên thư) ! Mãi đến bây giờ mới gặp công tử, không biết có muện chăng ?

Vũ Đỉnh Ngôn tán một cách khiêm tốn :

— Câu đó phải để tại hạ hỏi mới

đúng ! Hai vị ~~từng~~ đi qua lại Ba Tư, Trung Nguyên nhiều lần, gặp biết bao nhiêu cảnh ngộ, bao nhiêu kỳ duyên ! Một chút thành tựu võ công của tại hạ có đáng gì so với kiến thức to lớn của quý vị đâu ? Người muôn nước họ sống bằng sức khỏe và trí tuệ, hà tất phải biết võ công ? Tại hạ gặp hai vị có muốn lắm chăng ?

Vũ Đinh Ngôn nói cũng chính xác. Một nửa chân thành, một nửa đùa nghịch, vừa có lý, vừa có duyên.

Bỗng trước mặt họ có một bóng người, thoát gần, thoát xa, chợt mờ chợt tỏ. Ba người cho ngựa đi nước tể vẫn không kịp.

Người ấy dường như trêu chọc, dường thách thức. Ca Linh bực mình nói :

— Đường ta, ta đi ! Không hơi đâu mà lý đến những con người quái gở đó !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Tiểu thư nói phải lắm ! Nếu họ muốn gì thì cứ đến đầu ngựa mà nói !

Người kia thấy ba con ngựa đi chậm lại, thì hấn cũng chậm lại, và cứ chấp chờn phía trước !

Vũ Đinh Ngôn trầm giọng :

— Vị cao nhân nào đó, muốn nói việc gì, xin hãy dăng hoàng hội kiến !

Nhưng người kia vẫn giữ kiểu cách như vậy !

Ca Linh xẵng giọng :

— Người kia ! Không phải mình các hạ mới biết võ công ! Trò vật đó không hơn ai đâu !

Ba người vẫn thúc ngựa đi tự nhiên. Gã kia nhắm không trêu được, liền đứng trước đầu ngựa !

Khi Vũ Đinh Ngôn tới, bất ngờ hấn tung vào chàng một chưởng.

Đinh Ngôn đã chuẩn bị sẵn, bèn đưa chưởng ra đỡ :

— Sầm !

Con ngựa của chàng đang cỡi bỗng chuệch choạng !

Giữa đêm khuya vắng, tiếng chưởng đụng nhau làm vang động.

Gã giật mình buột miệng :

— Khá lắm ! Đỡ tiếp !

Hắn vận công tung ra hai chưởng liên tiếp ;

— Sầm ! Sầm !...

Gã lão đảo !

Vũ Đinh Ngôn vẫn ngồi yên trên ngựa, nhưng con ngựa bỗng quay đầu !

Ca Linh chồm ngựa tới hỏi :

— Đêm khuya các hạ đón bọn ta có việc gì ?

Gã nhìn sững Vũ Đinh Ngôn một hồi, nói :

— Vũ Đinh Ngôn thì ta biết rồi ! Còn hai cô nương là ai ?

Ca Linh cóc thềm trả lời, nàng dùng tám thành công lực đánh ra một chưởng. Hấn vội vàng cử chưởng đỡ :

— Bùng !

Cả hai cùng bị chấn động như nhau.

Ca Linh nói :

— Nếu vậy là chưa đáng mặt, đừng phách lối nữa !

Trúc Linh cao hứng thúc ngựa tới, đưa chưởng ra, hét :

— Đỡ !

Nàng vận đến chín thành công lực.

— Bùng !

Hắn lắc lư !

Trúc Linh mai mỉa .

— Bây giờ ta cứ tưởng là cao nhân !

Tránh đường mau !

Giọng nàng có vẻ khinh thị !

Có lẽ hắn bẽ bàng lắm, nên nói

— Ba vị đúng là cao nhân ! Nhưng tại hạ không phải ngẫu nhiên mà khiêu khích. Hãy theo tại hạ !

Hắn nói xong phóng mình đi trước.

Vũ Đinh Ngôn nói với hai cô gái :

— Vô công của người này khó lường và khinh công cũng thật cao, ta phải cẩn thận mới được !

Bon họ quanh qua lộn lại một hồi,

chợt nghe tiếng gà gáy. Gã kia đưa ba người đến một ngôi nhà khá lớn đèn đuốc tỏa sáng.

Vũ Đinh Ngôn quan sát toàn cảnh.

Về phía trái ngôi nhà có một ao sen khá rộng. Bốn góc ao có treo đèn.

Trong sân có nhiều người, nam có, nữ có. Một vị phu nhân y phục có phần khiêm tốn, tác dưới năm mươi, tướng mạo nghiêm hách, ngồi trên một trường kỷ nam xa cừ. Trước mặt là một án thư, hai bên có tì nữ mang kiếm đứng hầu.

Ba người xuống ngựa.

Một đại hán bước tới dắt ngựa đem cột nơi khác.

Một cô gái mặc áo xanh bước tới lễ phép :

— Phu nhân truyền gấp công tử và nhị vị tiểu thư !

Vũ Đình Ngôn ung dung bước tới vòng tay nói :

— Tại hạ là Vũ Đình Ngôn, không biết đại giá có việc gì để dạy bảo ?

Vị phu nhân cười mát, bắt bẻ :

— Người chẳng gọi ta là phu nhân, mà gọi ta là đại giá, chắc có ý nghĩa gì chứ ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Gọi đại giá là “Đại giá”, là tiếng tôn xưng ! Còn gọi phu nhân chưa hẳn đã chính xác ! Biết đâu đại giá là một sư nữ hoàn tục ? Biết đâu đại giá chưa chọn được đấng trượng phu ?

Phu nhân hơi có nét giận, nói :

— Người là Vũ Đình Ngôn ấy à ? Còn hai vị tiểu thư là người của Yêu giáo ?

Đành rằng, Hòa giáo còn có tên là Yêu giáo, nhưng đó là từ ngữ do những người ngoại đạo gọi, để tỏ vẻ chống đối. Khi nói chuyện với tín đồ Hòa giáo, mà nói như thế là xúc phạm.

Trúc Linh và Ca Linh bị chạm tự ái. Ca Linh nói :

— Đó là ngôn ngữ của kẻ dị giáo, mà kẻ chân chính không nên nói như vậy. Nếu như tiền bối không việc gì để nói, thì bọn tiểu nữ xin đi !

Nàng nắm tay dắt Trúc Linh bước về nơi cột ngựa !

Phu nhân ngạc nhiên và tỏ ý thẹn. Trong nhất thời bà chưa tìm được câu gì để nói.

Vũ Đính Ngôn xá bà một cái rồi cũng quay lưng bỏ đi !

Phu nhân thở ra, nói :

— Ba vị khoan đi, bản nhân có lời muốn nói !

Cả ba cùng dừng lại.

Vũ Đính Ngôn nói :

— Đại giá ! Tại hạ tự xét lại, mình không có nợ nần gì với ai, nhất là đối với đại giá ! Từ nửa đêm đến gần sáng quí vị cứ quấy rầy mãi ! Giờ xin phép được đi !

Chàng nói rồi quay mình liền, không chờ chủ nhân cho phép hay không.

Ca Linh và Trúc Linh đã dắt ba con ngựa. Chúng giậm chân hí vang. Có lẽ chúng cũng muốn đi khỏi chốn này.

Phu nhân đứng lên nói :

— Vũ công tử ! Vũ công tử !...

Tiếng gọi của bà có vẻ buồn và khá thiết lăm !

Ca Linh nói :

— Xin lỗi bà, bọn Yêu giáo này không đủ tư cách đứng chung với hàng ngũ chánh giáo ! Bà gọi làm gì ?

Phu nhân nói hấp tấp :

— Bản nương có lời xin lỗi...

Bây giờ cả ba không muốn nghe sự dài dòng của phu nhân nữa ! Họ toan lên ngựa ra rồi. Bỗng có một cô gái áo xanh đến trước đầu ngựa cản họ lại. Cô gái nói :

— Các vị quá đáng rồi ! Ta chỉ là một nữ hầu thấy việc bất bình mà phải nói. Phu nhân đùa một lời để làm quen. Và phu nhân biết mình lỡ lời, đã xin lỗi, sao lại cố chấp thế ?

Vũ Đinh Ngôn suy nghĩ một chút rồi đáp :

— Tại cô nương không biết, bọn tại hạ bị khiêu khích từ nửa đêm tới giờ. Ai dõng đi mời người ta mà mời kiểu ngang xương vậy ? Xin cô nương hãy tránh đường !

Cô gái vẫn đứng yên trong tư thế như vậy, nói :

— Người ta nói : "Vua nhục thì tôi phải chết, chủ nhục thì tớ phải chết, đó là đạo" ! Ta không phải là đối thủ của ba vị. Công tử không quay lại, thì hãy giết ta rồi đi !

Vũ Đinh Ngôn thật khó xử ! Chẳng nói :

— Tâm lòng trung nghĩa của cô nương thật đáng kính ! Tại hạ có trở lại, là vì cô nương chứ không phải là vì phu nhân !

Chẳng bước tới phu nhân nói :

— Tại hạ quay lại đây, xin phu nhân dạy lời !

Trong lúc đó hai cô Linh vẫn đứng bên ngoài, tay vẫn cầm cương ngựa, đợi Vũ Đinh Ngôn kết thúc câu chuyện.

Phu nhân ra hiệu cho bọn ti nữ đi nơi khác, rồi nói :

— Ta là phu nhân của Tiêu Dã Nguyên ! Lão ấy cả một đời làm việc thất đức. Ta và lão đã sống ly thân. Ta nghe công tử đi phá Võ Lâm đình, ta có sự hồi hộp ! Võ công của lão cao lắm, còn võ công của công tử thì ta không biết. Nghe Đại lang vừa nói, công tử võ công xuất chúng, ta dám ra hồi hộp. Nếu Tiêu Dã Nguyên chết thì bốn con ta dám ra mồ côi. Nếu công tử chết, thì giang hồ sẽ mất đi một nhân tài có tâm hồn khảng khái...

Bà còn muốn nói nữa, nhưng Vũ Đình Ngôn đã chặn lại nói :

— Cảm ơn phu nhân có ý lo lắng cho tại hạ. Nhưng phu nhân chưa dự đoán sự phẫn nộ của giang hồ tới mức nào ! Tiêu minh chủ có hai việc làm hết sức thất đức ! Một là đã ám hại Trình minh chủ, và một nữa là lấy quyền một minh chủ mà cưỡng hôn ! Cả hai điều đó không thể tha thứ được ! Dù tại hạ có chết, thì cũng vì lẽ phải mà chết... !

Phu nhân thở ra, không nói một lời.

Vũ Đình Ngôn nói :

— Xin phép phu nhân, để bọn tại hạ đi. Tại hạ còn nhiều việc phải làm lắm !

Bây giờ phu nhân không cần nữa.

Chàng cùng hai Linh thót lên ngựa ra roi.

Mấy chục con mắt nhìn theo. Có người nói :

— Thật uống phí một đêm rượu mời !

Một người khác nói :

— Họ ra đường chắc phải gặp tiểu thư ! Tiểu thư sẽ dạy cho họ một bài học.

Bọn ba người đã qua khỏi một khúc quanh. Bỗng họ thấy một nữ lang áo trắng từ đầu cỡi ngựa đi ngược đường lại.

Bây giờ trời đã mờ sáng.

Vũ Đình Ngôn thấy vị tiểu thư ấy cũng đáng gọi là người đẹp, tiếc một điều cổ hơi cao, và cặp mày cũng cao, thành ai cũng thấy nàng như kiêu ngạo !

Họ đụng đầu nhau. Nữ lang hỏi :

— Các người từ đâu đến đây có việc gì ?

Ca Linh thấy bức, đáp nhẹ :

— Tiểu thư biết không, tại hạ đang đi trên đường tận ngoài xa kia, có một mụ nạ giồng nhà trong rừng kia, chắc mụ ấy bị chúng khùng, nên mời ta đến rồi lại đuổi ta đi ! Tiểu thư có ngang qua đó gặp mụ, thì cũng đừng vào nơi ấy !

Nàng nói xong lách ngựa đi. Trúc Linh và Vũ Đình Ngón theo sau

Vị tiểu thư nói :

— Nghe qua ta cũng chưa biết ai là khùng nhân ! Các người hãy báo danh !

Trúc Linh nói :

— Ta nhường cho cô nương báo danh trước !

Vị cô nương kia không thêm nói nửa tiếng, ngồi trên ngựa tung chưởng đánh vào Trúc Linh.

Trúc Linh cũng ướm đỡ một chiêu để

thăm dò. Công lực đôi bên tương đương nhau.

Trúc Linh đánh trả lại !

Phúc chốc đôi bên trao đổi nhau qua mười chiêu !

Chiêu thức của vị tiểu thư chủ về nhanh, Trúc Linh chủ về mạnh. Họ đánh nhau một hồi nửa cũng bất phân thắng bại.

Vũ Đình Ngón chăm chú theo dõi chương pháp của vị tiểu thư. Chẳng lên tiếng :

— Quý vị hãy dừng tay lại !

Trúc Linh vừa đỡ chưởng vừa lướt ngựa tới

Đình Ngón nói :

— Ta đi thôi !

Ba con ngựa sải nhanh mất dạng.

Ca Linh hỏi :

— Công tử có biết vị cô nương ấy là ai không ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Chưa gặp lần nào. Nhưng trông qua chương pháp thì biết đó là con gái của Tiểu Dã Ngôn, tên là Tiểu Bích Ngọc.

Trúc Linh nói :

— Vậy là đúng rồi ! Tiểu muội nghe nói tới Bạch Nhân nương và có nghe tả đến dung mạo, thì đúng là cô này. Thì vị phu nhân kia tức là Tiểu phu nhân.

Đỉnh Ngôn nói :

— Muốn tránh phiền phức hãy cho ngựa đi nhanh. Thế nào Tiểu Bích Ngọc cũng dẫn đám gia đình tới đây !

Ca Linh nói :

— Nếu vậy, để tiểu muội thử sức với cô ả !

Vũ Đỉnh Ngôn cười buồn :

— Một sức ! Cô ấy không muốn đánh với hạng đàn bà con gái đâu, chỉ muốn đấu với một mỹ công tử để kiếm chút thôi !

Trúc Linh cười :

— Vậy, hãy giao cô ấy lại cho Vũ công tử !...

Đỉnh Ngôn nói :

— Bình sinh tại hạ không muốn giao đấu với người đẹp.

Còn cô bé muốn chồng này thì có máu giống cha, giống anh. Nếu gặp tại hạ lần nữa, sẽ không vị nể.

Và cuối cùng cả ba muốn tránh cũng không được.

Có tiếng vó ngựa đuổi theo rất gấp.

Cô nương áo trắng khi nãy bây giờ

đã biến thành áo lục, bay ngựa đến. Tại nơi cô gái nhảy xuống ngựa nói :

— Vũ Đinh Ngôn ! Xuống

Đinh Ngôn cười nhẹ :  
TAO :

— Có việc gì vậy, Tiểu tiểu thư ?

Bích Ngọc nói :

— Kẻ giang hồ gặp ta là phải đấu.

Vũ Đinh Ngôn cười mát :

— Đinh Ngôn này đã có phượng hai vị phu nhân, nên không thích đấu với cô nương nữa ! Tiểu thư chịu khó chờ Bích Ngọc thư sinh đến để đấu !

Ca Linh ứng tiếng liền :

— Ta không muốn cho “chàng” đấu với cô nương đâu ! Ta sợ... mất lắm !

Tiểu Bích Ngọc thấy xấu hổ, hét :

— Vũ Đinh Ngôn ! Người không có

bề thổ gì trong võ lâm đâu mà lên mặt khinh người ! Người chưa đáng là kẻ xách giầy cho ta nữa !

Ca Linh tức quá, nói :

— Phải đó tiểu thư ! Kẻ đáng xách giầy cho tiểu thư phải là kẻ trong hàng ngũ của Tiểu Dã Nguyên, biết lừa thầy phản bạn, biết giết anh em bán bạn bè, biết quay mũi kiếm lại để đâm lên !

Ca Linh nhảy xuống ngựa.

Trúc Linh và Vũ Đinh Ngôn cũng xuống ngựa.

Tiểu Bích Ngọc cá giận nhưng nằng không dám xia gì đến Ca Linh, mứa kiếm chỉ vào mặt Vũ Đinh Ngôn nói :

— Người tài sức bao nhiêu mà dám đến Tiểu gia trang để hồ phong hoán vũ ? Nạp mình đây !

Nàng thọc kiếm vào bao, rồi tung chưởng đánh Vũ Đỉnh Ngôn.

Chàng đủ lượng bình tĩnh, tránh né mấy lần mà chưa chịu hoàn thủ.

Xa xa có nhiều người tế ngựa đến.

Thấy vậy, Vũ Đỉnh Ngôn muốn kết thúc nhanh trận đấu.

Bích Ngọc lấy sức bình sinh, đánh ra một chưởng đầy cả sự phẫn nộ.

Vũ Đỉnh Ngôn biết đó là chiêu “Thiên băng địa liệt”, một chiêu rất uy mãnh, các võ gia đây dù nội ngoại công phu mới xử dụng đến nó.

Vũ Đỉnh Ngôn chợt xuất chiêu “Lãnh hoa ngộ huân phong” (hoa lạnh gặp gió ấm), thế chưởng đâm thắm, ôn nhu, nhìn qua như không thấy khí lực !

Hai luồng chưởng gặp nhau, người ta

thấy sức chưởng của Bích Ngọc đổ ập vào mình Vũ Đỉnh Ngôn, và đã bị hóa giải ngay tại đây. Vũ Đỉnh Ngôn không hề gì cả.

Trái lại luồng chưởng của Vũ Đỉnh Ngôn như vô hình, nhưng lại có sức đẩy lệch Bích Ngọc sang nơi khác, như ngọn gió làm dong đưa nhánh hoa !

Tiểu Bích Ngọc bây giờ mới thất kinh !

Tuy vậy Vũ Đỉnh Ngôn vẫn vượt :

— Vô công của Tiểu tiểu thư không hổ là con nhà !

Tiểu Bích Ngọc vừa vững thế, lên giọng kẻ cả, nói :

— Cũng cao nhân đấy chứ !

Vũ Đỉnh Ngôn bồi tiếp lại chưởng nữa, Bích Ngọc cảm rằng vận sức đỡ. Chiếc trâm cài tóc vắng đầu mất, tóc xòa bù xù

Vũ Đỉnh Ngôn hét :

— Đơ !

Tiêu Bích Ngọc hoảng quá, nàng không kịp vận công, thói quen vẫn đưa tay lên...

— Sầm !

Tiêu Bích Ngọc bay tạt vào một xó. Cổ họng lợm lợm muốn thổ ra máu !

May mà chàng chỉ đánh ra ở sáu phần. Nếu mạnh hơn nữa là nàng hết sống !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Chưa thấy gia đình nào mà cha con cưới vợ cưới chồng cũng một lúc cả ! Loạn lắm rồi !

Không hiểu Trúc Linh nghĩ gì, nàng bước tới nhét thuốc khò vào miệng Bích Ngọc rồi chuyển công lực...

Ca Linh thấy vậy, bước tới lau máu, rồi làm một vài động tác thân thiện cho tiểu thư họ Tiêu.

Đám gia đình họ Tiêu đã đến nơi, bọn chúng nhìn cảnh tượng đó chưa biết phải làm sao.

Vũ Đỉnh Ngôn bắt buộc rút kiếm ra để phòng sự bất trắc.

Trong bọn mới đến, có một người mặc áo con nhà quan, Đỉnh Ngôn nhìn ra biết đó là kẻ dõng đầu ngựa mình nửa đêm - Và đó là Tiêu Đại Lang - hán nhìn Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Lý ra công tử không nên nặng tay thế này !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Tại hạ nào muốn vậy ? Cây muốn lặng mà gió không chịu dừng, thì biết làm sao bây giờ ?

Tiêu Đại Lang nói :

— Ta muốn lãnh giáo công tử mấy chiêu !

Nói xong, hần toan xuất chương. Vũ Đinh Ngôn chỉ sang chỗ ba cô đang ngồi, nói :

— Công tử không thấy kia sao ? Nếu gây tiếng động thì ba cô ấy chết mất ! Muốn đâm đá gì thì hãy đến võ lâm đình !

Đằng Kia ba cô đứng lên.

Tiêu Đại Lang lại đưa tay xuất chương...

Tiêu Bích Ngọc chạy đến nói :

— Dừng tay lại ! Dừng tay lại trường huynh ! Lối này ở tiểu muội !

Đại Lang hạ tay xuống.

Vũ Đinh Ngôn, Trúc Linh, Ca Linh chào họ rồi lên ngựa đi hèn.

Vị cô nương áo lục bây giờ gương mặt trắng mà ngó theo !...

Dọc đường Ca Linh nói :

— Công tử ! Người ta nói, không nên đánh phái nữ dù một cành hoa, sao công tử xuống tay với Bạch nhãn nương nặng quá vậy ?

Vũ Đinh Ngôn hỏi lại :

— Nhị vị tiểu thư nghĩ gì mà chú thương cho cô ấy ?

Trúc Linh nói :

— Bản giáo vốn chủ trương là nhân ái ! Chiến đấu thì phải hết mình. Nhưng khi đối phương đã ngã ngựa rồi, thì sự thù hận cũng nên tiêu hủy đi !

Vũ Đinh Ngôn trầm ngâm.

Ba người cho ngựa chạy đều, đến trưa vừa kịp đến thị trấn.

Phía trước họ một đám người rất đông.

hò hét om sòm, cơ lộng nghi liệu không khác gì một vị thiên tử.

Trúc Linh nói :

— Công tử ! Chúng ta tránh nhanh. Đứng trước kia dường như, Vua, Hoàng hậu, Thái tử, Công chúa gì đó đang ngự giá !

Vũ Đình Ngồn nhìn thật kỹ rồi nói :

— Không phải đâu ! Nếu người triều đình thì phải mặc phẩm phục. Đây họ mặc theo kiểu giang hồ, chắc chắn là của Tiêu Dã Nguyên.

Cà Linh nói :

— Tiểu muội cũng đoán vậy. Đã là Tiêu Dã Nguyên thì không tội gì phải tránh. Chúng ta đi tới !

Nàng nói rồi thúc ngựa tới trước.

Đằng kia một đội nữ nhạc mặc y phục xanh đi đầu. Nhạc trưởng là một cô gái sắc

nước hương trời, mặt mày rạng rỡ như hoa phù dung. Vũ khí của cô, ngoài thanh kiếm đeo lưng lẳng, còn có một tiểu đoản côn.

Trước đó vài chục bước thì có tên "hào bài tiền lộ" dọn dẹp đường quét thảo âm i.

Sau đội nữ nhạc là hai hàng hộ vệ kiếm sĩ, mỗi bên gồm sáu người. Y phục của họ một kiểu đồ rằn ri !

Tám tên khiêng một cái kiệu. Ai ngồi trong kiệu thì không rõ. Một cỗ xe tứ mã cũng chưa rõ ai ở trong đó !

Sau kiệu tứ mã, hai hàng kỵ sĩ, y phục theo nhiều kiểu : kẻ thì mặc y phục theo kiểu nho sinh, kiểu nhà quan, kiểu giang hồ. Người nào cũng cầm đai trường kiếm.

Sau cùng là một đội hộ vệ khác.

Kể ra, nghi lễ này cũng rất nghiêm ngặt và phong uy !

Người người đều có vẻ lẫm liệt.

Nói thì vậy đó, nhưng người xem thấy mát mắt nhất vẫn là đội nữ nhạc !

Các nhạc công đang hát bản "Tình ca Dao trừ cộng" hay bản "Giai nhân minh chủ" gì đó !

Ba con tuần mã do Ca Linh dẫn đầu xếp thành hàng một, chịu lép vế một chút, đi nép vào vệ đường.

Tên Hòa bài đến vừa gặp Ca Linh hét :

— Xướng ngựa ! Tránh vào lễ !

Sấn cái roi ngựa, Ca Linh quát hấn một roi rướm máu. Hấn đau đến nín thở.

Ca Linh hét :

— Tránh ra ! Kiệu và ngựa hãy tránh để Thánh nữ đi !

Dám người nghi lễ kia nhìn cô áo đỏ mà tức giận.

Hai tên kiếm sĩ hồ vệ bước tới, một đứa gần giọng hỏi :

— Chư vị ở đâu dám phá xa giá của mình chứ ?

Ca Linh nói :

— Minh chủ chỉ có giá trị trong võ lâm, không cần gì phải bắt dân nhượng đường nhịn lỗi. Nói cho người biết, đám kia phải đi một nửa bên đường, để Thánh nữ Bái Hòa giáo đi qua, nếu không chắc chắn phải đổ máu ! Một tên kiếm sĩ nói :

— Cô nương là ai mà lớn lối ? Dao kiếm trước mắt cô không thấy sao ?

Ca Linh nói :

— Người nói với Tiêu Dã Nguyên, tất cả hãy xuống ngựa, xuống kiệu, tất cả hãy cung nghinh Thánh nữ !

Gã kiếm sĩ đó lui lại.

Đằng kia, mười tay kiếm sĩ cùng tiến lên, có lẽ chúng nhận được chỉ thị của họ Tiêu.

Vũ Đinh Ngôn thấy tình hình nghiêm trọng ra hiệu các cô xuống ngựa và cột vào một nơi.

Vũ Đinh Ngôn bước tới, tên vệ sĩ chặn lại nói :

— Sao người dám gây rối ?

Đinh Ngôn nói :

— Ta là người đi đường ! Quý vị mới là những kẻ gây rối. Minh chủ không phải là vua chúa sao lại giành đường ? Hãy bảo Tiêu Dã Nguyên khép người đi thành hàng

một, và nhường đường cho dân chúng đi ! Nếu không, ta phá nát cả xe lẫn kiệu !

Tên kia cũng khá biết điều. Chắc hẳn cũng biết rằng, lão Minh chủ làm như vậy là trái phép nên hẳn lui lại lần nữa !

Vũ Đinh Ngôn chờ.

Một lát, tên cầm đầu đám vệ sĩ trở lại. Hắn nói :

— Minh chủ bảo các người lên lễ đi, nếu không thì ngài trị tội.

Vũ Đinh Ngôn thấy tên vệ sĩ ăn nói thật thà, chàng không nỡ làm khó dễ hắn, xăm xăm đi tới kiệu hoa...

Các vệ sĩ tuốt kiếm chặn lại.

Chàng quan sát tổng quát : Trên lễ đường gần bên kiệu hoa một hòa thượng say đang ngất ngưỡng. Người này Vũ Đinh Ngôn mới gặp lần đầu !

Phía sau đám vệ sĩ, lẫn trong dân chúng, một hòa thượng, một đạo nhân và một "tục khách tiên sinh". Cả ba vị này chàng đã gặp rồi ! Ngoài ra còn thấp thoáng mấy tay cao thủ.

Chàng nghiêm mặt nói với đám cận vệ :

— Tại hạ là Vũ Đinh Ngôn, rất biết quý vị thân mang thương lệnh. Nhưng việc làm trái với công pháp mà quý vị cho là phải, thì lại rất quấy với nhiều người. Tại hạ không dám làm phiền quý vị, nhưng tại hạ phải nói chuyện thẳng với Tiêu Dã Nguyên. Xin đừng chặn nữa.

Chàng nói xong nhảy vọt qua đầu họ mà đến bên kiệu hoa. Chàng lớn tiếng :

— Mời Tiêu Minh chủ xuống nói chuyện !

Không thấy lão đầu.

Chàng vung tay nện tiếp ba chưởng, chiếc kiệu hoa ố sụm xuống đường. Vũ Đinh Ngôn thoáng thấy ba cô gái trong kiệu lóp ngóp ngời ra giữa đồng vắng vụn và mấy tấm rèm màn : đó là hai tỉ nữ, và người nữa là trang giai nhân tuyệt sắc, trong bộ y phục cô dâu, thần thái ngờ ngêch. Vũ Đinh Ngôn nhận ra giai nhân là Tân Nga !

Cũng vừa lúc đó, Tiêu Dã Nguyên trên xe tứ mã phóng mình xuống, tung chưởng đánh vào Vũ Đinh Ngôn tới tấp.

Vũ Đinh Ngôn tung chưởng ra đáp và đánh trả lại.

Hai bên trao đổi nhau năm mươi chiêu, thì ba nhà đặc đức kia cũng vừa tới kịp.

Nhà sư gầm lên :

— Nhị vị dừng tay lại.

Vũ Đinh Ngôn biết là lão sư Tuệ Đán.

Chàng nhảy ra ngoài liền, và xem lại Tần Nga đâu mất !

Còn hai nhà đạo đức kia chính là Càn Du Chân nhân và Thái Nhiên cư sĩ.

Những cao thủ giang hồ đi hộ cho Tiêu Dã Nguyên đều xuống ngựa họ tự động bước về phía Tiêu Dã Nguyên đứng thành một trận tuyến đối lập.

Bên kia Trúc Linh và Ca Linh cũng chạy đến.

Cô đội trưởng nữ nhạc chạy về đứng bên Tiêu Dã Nguyên đối diện với Ca Linh !

Thái Nhiên cư sĩ nói :

— Tiêu Minh chủ ! ...

... Tiêu Minh chủ ! Minh chủ là người đại diện cho vô lâm mà có những hành vi hoen ố, khiến những người chân chính bất phục. Cuộc diện hôm nay thế này, minh

chủ quyết định sao ? Hoặc là tuyên chiến với giang hồ, hoặc tuyên bố thoái vị ?

Tiêu Dã Nguyên cười lạnh. Lão nói :

— Ta đã làm cái gì trái đạo lý ?

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Hành động của ngài chỉ có thể phình gạt được những kẻ nhẹ dạ. Còn hàng ngũ chính phái, người ta thừa biết. Ai đã hại vợ chồng Trình minh chủ ? Ai đã cưỡng hôn Tần Nga ? Ai đã thông dâm Thúc Tú Oanh ? Nếu ngài không chịu, tại hạ sẽ đem bằng chứng ra ?

Tiêu Dã Nguyên xám mặt, nhưng lão vẫn nói :

— Vũ Đinh Ngôn ! Người chớ khá ngậm máu phun người ! Tội người giết Tả sư đồ Lại Minh Đường ta chưa nói tới !

Lão nói chưa kịp dứt lời đã thấy Nhật

Nguyệt kiếm vương, Tiểu Chân, Độc Cô Tuyết Nhạn và Án Ma tiên tử xuất hiện cùng lúc !

Bên Tiêu Dã Nguyên mặt người nào cũng tái mét.

Vũ Đinh Ngôn biết mặt mấy tên Trịnh Mậu Trung, Kiều Châu, không thấy Lữ Mậu Quỳnh, cùng một số người khác, có lẽ họ là những người có võ công cao nên lão Tiêu mới mời họ đi !

Bỗng Tiêu Dã Nguyên nói :

— Sự việc không có gì làm bằng chúng, các vị muốn hành hung ta sao ?

Nguyệt Quang kiếm vương nói :

— Tiêu Dã Nguyên ! Người là tên hèn hạ nhất trong võ lâm. Người đã âm mưu cùng Bách Độc thư sinh bắt nhốt vợ chồng Trình minh chủ, chính hai chúng ta là người thả hai vị đó ra. Ngoài ra, người

và lão Kiều Châu thông đồng nhau, đem Kiều phu nhân và Kiều Bích Ngân về Bách Độc Am. Sau bị Vũ Đinh Ngôn phá hỏng kế hoạch. Bách Độc thư sinh tự sát, và Vũ Đinh Ngôn đã cứu thoát mẹ con phu nhân ! Bây giờ người còn muốn nói gì nữa !

Tiêu Dã Nguyên nói :

— Không có Bách Độc thư sinh ở đây, các người muốn đặt điều sao lại chẳng được ? Nếu sự việc ấy có thật, biết đâu Bách Độc thư sinh tự ý làm ?

Vũ Đinh Ngôn cười nửa miệng :

— Ông đừng tưởng rằng Bách Độc thư sinh đã chết ! Kiều trang chủ còn đây, Bích Ngân và phu nhân còn đó ! Đó là chưa nói tới chuyện ngài sai Trịnh Mậu Trung báo con mình là Trịnh Ninh Sơn đầu nhập vào Tây Động đánh cắp Kim Hóa nhân để đổi lấy xe Châu ngọc của Ba Tư !

Chúng nhân là cha con họ Trịnh và Kiều Châu ! Ngài còn cãi nữa thôi !

Trịnh Mậu Trung và Kiều Châu cùng nói :

— Ta không biết việc này ! Trịnh Ninh Sơn nhấn ta đến thì ta cứ đến vậy thôi !

Một người nào đó trong đám Vũ Đình Ngôn, lên tiếng :

— Nói cù nhậy với bọn lương gạt này không được, chỉ dùng vũ lực triệt hạ bọn chúng mà thôi !

Người vừa nói đó là Bất Nhẫn đại sư. Ông vừa mới đến. Và Tuệ Đán lão sư đã biến dạng mất dạng.

Bất Nhẫn đưa chưởng đập vào đầu Tiêu Dã Nguyên.

Hai bên khai hỏa trận độc đấu này.

Độc Cô Tuyệt Nhận nói với Kiều Châu :

— Trang chủ phí tâm cơ để hại Vũ Đình Ngôn ! Suýt tí nữa mất vợ mất con vậy mà trang chủ chưa chịu tỉnh ngộ. Bây giờ chả lý ngài khoanh tay ? Ngài nhắm ai là đối thủ hãy xuất chiêu đi chứ ?

Đứng ra ở đây lão không đánh được ai. Chả lý lão phải đánh mấy cô gái ? Lão đành lùi lại.

Vũ Đình Ngôn nói :

— Kiều trang chủ ! Trang chủ đem con gái của mình chưa đầy mười ba tuổi để đánh đổi thanh danh của tại hạ. Bây giờ chúng cố đã rõ ràng, trang chủ tỉnh sao đây ?

Lão nói :

— Vũ công tử ! Ta chưa gặp vợ con

ta và Bách Độc thư sinh, nên không ai xác định được việc đúng sai !

Vũ Đinh Ngôn nghĩ thương Bích Ngân nên không muốn khó dễ lão chàng nói :

— Trang chủ hãy đi đi !

Lão vội vã lên ngựa chạy như bay !

Các nhân vật bên phe chàng thấy chàng dễ dãi như vậy, họ cũng bỏ qua nhưng các cô gái nhìn theo lão như muốn ăn tươi nuốt sống !

Tuyệt Nhận nói với theo :

— Ta thả lão lần này ! Lần sau còn liên hệ với bất kỳ một người nào để làm điều ác, thì đừng trách !

Ca Linh nói với cô đội trưởng nữ nhạc :

— Chả lẽ quý cô nương không biết

nơi nào làm có tiền sao, lại đi làm nghệ thuật cho kẻ vô lại đó ?

Cô đội trưởng nữ nhạc nói :

— Cô nương nói sai rồi ! Chúng ta là người đi làm nghệ thuật, cống hiến tài năng mình cho nghệ thuật ! Ta chỉ biết có nghệ thuật, ngoài ra ta không biết có ai ! Ai mời chúng ta, miễn có tiền để nuôi sống là ta đi thôi. Còn lão ấy có cưới ai cũng không dính gì đến ta.

Ca Linh nói :

— Mới nghe tưởng cô nương có lý lắm ! Nhưng nghiệm thật kỹ, các cô là những kẻ phi nghệ thuật ! Nghệ thuật là phối hợp giữa tài năng và tâm hồn ! Các cô là những người, nịnh có óc thẩm mỹ. Lời cô nói nghe bần tai đối với những bậc thanh cao như Tần Nga. Bây giờ các cô còn bênh

vực cho Tiêu Dã Nguyên, ta sẽ cắt lười ngay !

Cô đội trưởng móc cón ra nói :

- Ta lãnh giáo với đệ tử Hòa giáo mấy chiêu !

Nàng nói rồi múa cón đánh liền. Ca Linh rút kiếm trở hết tuyệt kỹ ra cự lại.

Lần đầu tiên trong giới nữ lưu giang hồ mới có một nghệ sĩ chơi đoan cón !

Vũ Đinh Ngón thấy bên chánh phái dư sức thắng đám Tiêu Dã Nguyên, chàng vội tung mình đi tìm Tân Nga.

\*  
\* \* \*

Bích Ngân một mình giục ngựa nhắm hướng Tô Châu mà đi, sau khi đưa mẫu thân vào một ni tự.

Không bao lâu nàng theo kịp đám giang hồ gồm ba nhà thông thái trong đó

có Đái Ngạn Kiều. Không mấy chốc Bích Ngân làm quen được mấy người này.

Nàng nói :

— Nghe Vũ đại ca ca tụng tài đức của chư vị đại thúc. Tiểu nữ thật... ngưỡng mộ ! Rất tiếc tiểu nữ không gặp Uyển Nhu tí tí !

Mấy người kia cũng nói :

— Vũ đại ca của tiểu cô nương là người giỏi giang và đã giúp ích nhiều cho võ lâm. Còn chúng ta rất ít thạo việc giang hồ.

Bích Ngân làm vẻ thạo đời, nói :

— Chư vị đại thúc và tí tí ! Chúng ta sắp đến một nơi đây náo nhiệt. Những ân oán nơi đây xảy ra không ngớt.

Đông Phương Miêu nói :

- Hỡi cô bé lịch lãm ! Cô đã từng đến nơi đây bao giờ chưa ?

Bích Ngân lúng túng đỏ mặt. Nàng nói :

— Nghe Vũ đại ca nói vậy !

Đông Phương Miêu nói :

— Người giang hồ hay thấy những cảnh đó lắm. Còn người bình thường thì không hay biết gì về việc này ! Ta ở Tô Châu - một thành phố biển - từ bé tới lớn, sống bình thân với mọi người, thì sự bình thân sẽ đến với mình ! Đừng mưu sự, đa sự thì sẽ vô sự !

Lâu lâu Bích Ngân được nghe một nhà hiền triết dạy việc giang hồ. Với tư tưởng này, một người có máu giang hồ sẽ xem như một bộ dị thư. Hầu hết giới võ lâm nghe luận điệu này họ lấy làm chán

nản hay thất vọng. Nhưng quái lạ, Bích Ngân, Ngoạn Kiều lại rất thích nghe.

Ngoạn Kiều nói :

— Miêu công tử ! Với chủ trương ấy, công tử sống sẽ thoải mái. Tiểu muội cho đó là sự tiến bộ !

Dằng xa kia một vị hòa thượng mặt mày lem lấm, tay cầm hồ rượu, ngất nga ngất ngưỡng, khi đi ngang qua chỗ nằm người này, vị hòa thượng dừng lại mắt nhắm mắt mở, lè nhè giọng nói :

— Các người cười gì ta đó hả ? Bảy mươi mà cưới gái mười sáu, thì hòa thượng này sẽ mượn mấy tên đầu nậu vô lâm lâm những con heo quay được không ?

Chưa ai kịp nói gì, lão đưa tay chỉ ra một luồng chi phong cực mãnh, cực mạnh nhắm vào Đông Phương Miêu !

Đông Phương Miêu lách khỏi. Chẳng rất đối ngạc nhiên.

Túy hòa thượng cười như không có việc gì xảy ra. Lão lại nhăm Tây Môn Vinh phóng tới một luồng chưởng nữa.

Tây Môn Vinh có lẽ còn “hiền triết” hơn Đông Phương Miêu ! Chẳng không tránh cũng không đỡ. Chưởng lực của Túy hòa thượng bỗng biến vào khoảng không, khiến ông giật mình.

Và vị hòa thượng bấy giờ không còn ngờ nghệch nữa. Ông nói :

— Té ra, quý thí chủ là cao nhân !

Vi Vi Trí nói :

— Được làm hòa thượng phải trải qua ba trăm sáu chục giới cấm, trong đó cấm sát sanh là hàng đầu ! Giết một tư tưởng cũng là sát sinh vậy. Sao ngài đã đánh trong lúc người ta đang suy nghĩ ?

Túy hòa thượng cười ha hả. Tiếng cười ẩn chứa có nỗi chua chát, bi thiết ! Ông nói :

— Lại một nhà hiền triết ! Ta làm hòa thượng là tự làm lấy, nào có chịu giới luật Sa di, tì kheo ! Nếu ta giết chết một tư tưởng tốt, thì có thể gọi đó là sát sanh ! Còn nếu ta giết một ý tưởng tà ố thì gọi là gì ?

Vi Vi Trí hỏi :

— Làm sao hòa thượng biết là ý tưởng tà ố ?

Ông đáp :

— Sao ta lại không biết ? Các người vầy đoàn di như một đám nhân du, trong lúc tên Tiêu Dã Nguyên đã cuỗm gái đi, bị Vũ Đình Ngôn đánh vỡ kiệu ! Đám hoi tâm huyết của các người đâu ?

Xét thật kỹ lời lão thật có lý !

Đông Phương Miêu thấy nhột nhạt nói :

— Bọn này không màng đến việc giang hồ. Hòa thượng nên tìm kẻ khác mà gây sự !

Túy hòa thượng nheo mắt nhìn Đông Phương Miêu một hồi, nói :

— Lời nói của thu chu có chỗ mâu thuẫn !

Đông Phương Miêu hồ hững hỏi :

— Mâu thuẫn chỗ nào ?

Hòa thượng hỏi lại :

— Nếu ta chỉ chỗ mâu thuẫn, người và mọi người đều công nhận, thì người chịu điều kiện gì với ta ?

Đông Phương Miêu nói liền :

— Hòa thượng ra điều kiện gì, tại hạ cũng chịu !

Hòa thượng vỗ tay cả cười nói :

— Có chứng tất cả sáu người đó nhé !

Đông Phương Miêu cãi :

— Chỉ có bốn người thôi !

Hòa thượng nói :

— Thí chủ óc não kẹm lắm ! Ta và người không thể là nhân chứng được sao ? Mình không được quyền làm chứng cho mình hay sao ? Đó cũng là một điều phi lý !

Mọi người thấy hòa thượng nói rất có lý, ai cũng lặng thinh.

Hòa thượng nói tiếp :

— Trở lại câu khi nãy của người. Theo người, thế nào là “gây sự” ?

Đông Phương Miêu hơi nặng giọng :

— Gây sự là động tác của kẻ không

biết điều, chỉ biết làm phiền người khác, để làm thỏa mãn tính "khi" của mình thôi !

Hòa thượng nhấn mạnh :

— Có nghĩa ta là kẻ không biết điều !  
Đã không biết điều, sao người lại "Bảo ta đi tìm" kẻ khác ? Như vậy ta là kẻ đại biết điều chứ ? Đại biết điều tức là không phải ta là kẻ gây sự !

Mọi người không ngộ nào cái !

Ai cũng lặng thinh. Hòa thượng hỏi Bích Ngân :

— Nhóc nhái ! Ta nói đúng không ?

Bích Ngân ấp úng :

— Bạch... Bạch... tạm đúng !

Hòa thượng hỏi sang Đái Ngoạn Kiều :

— Ta nói có đúng không ?

Ngoạn Kiều nói :

— Nếu đại sư đi tìm kẻ khác thì Đông Phương công tử là người mâu thuẫn. Còn đại sư không đi, là không mâu thuẫn !

Hòa thượng quay mình lại, đi theo con đường cũ.

Mọi người thở ra nhẹ nhõm !

Bích Ngân than :

— Ta không muốn phiền, nhưng thiên hạ có chịu để yên cho ta không ?

Đái Ngoạn Kiều kể chuyện đời xưa :

— Công Dã Tràng bắn một con quạ, quạ gấp mũi tên bỏ vào người đã chết, và Dã Tràng bị hàm oan ! Sự đời là vậy đó ! Sống cách sao cũng không vừa lòng được ! Vậy nên sống bất cần trái phải !

Đông Phương Miếu lại cười :

— Tốt bụng như Vũ Đình Ngôn vẫn

bị hàm oan ! Ngang ngực như Túy hòa thượng lại an thân !

Vi Vi Trí nói :

— Lão hòa thượng ấy như có gì uất ức, lại rất thông minh. Chỉ một câu nói đơn giản vậy, lão cũng tìm được chỗ mâu thuẫn để bắt bẻ.

Bích Ngân cười cười :

— Cái màn quấy nhiễu ấy chưa xong đâu ! Không chừng ông ta đón đằng trước !

Đông Phương Miêu cười gằn :

— Muốn vô sự cũng không được ! Không được thì đánh ! Lâu ngày tay chân cứng ngứa, khó chịu !

Tây Môn Vinh nói :

— Yên tâm ! Làm lành không được thì làm dữ ! Thường thì người ta biết ơn kẻ hiền, mấy ai biết ơn người dữ !

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đến một nơi khá đông người.

Đông Phương Miêu thoáng thấy Túy hòa thượng lòng đã cảm thấy bức. Hắn kéo tay Vi Vi Trí đi ngã khác một nước ! Ba người còn lại đi theo hắn, khoảng cách hơi xa.

Nhưng tránh đâu cho khỏi ? Túy hòa thượng là tay chuyên gây sự ? Túy hòa thượng tay dắt cô gái xinh đẹp, y phục vận theo kiểu một tân giai nhân ! Mọi người nhìn ra đều biết cô ấy là Tân Nga. Nàng có vẻ tiêu tụy, nhưng gương mặt bây giờ tươi tỉnh hơn !

Đái Ngoạn Kiều nhao tới ôm Tân Nga khóc ngất !

Túy hòa thượng kéo Vi Vi Trí lại nói :

— Hãy để Đông Phương Miêu lại đây !

Chúng ta chưa luận võ công, hãy nói về chuyện đạo lý trước ! Ta biết Đông Phương Miêu là con lão Đông Phương Sâm, võ công kinh thế hãi tục. Lão cũng có ý thôn tính võ lâm bằng con đường chánh đạo. Bởi vậy, sự phản đối đầu tiên của lão, là kéo một số người chánh phái đến Thạch đảo của lão nằm trong biển đông. Đảo ấy gọi là Phò Mẫu, cũng có người gọi là Phù Mẫu !...

Thấy lão nói dài dòng, Đông Phương Miêu hỏi :

— Ngài muốn gì cho biết ý kiến, nói qua nói lại bức mình quá !

Túy hòa thượng nói tiếp :

— Nhưng Tần Nga rất thích tư cách của Đông Phương Miêu. Con bé nói “Đông Phương Sâm tiền bối đã biến Thạch đảo thành một Tiểu Trung Nguyên giữa biển đông, ta muốn chấn chỉnh Tiểu Dao phái

là một phái lớn mạnh ở khu rừng Lộc Môn”. Hòa thượng say này biết, Vũ Đình Ngón là một thiếu niên anh tuấn, có chí an định giang hồ, nhưng không có số với con bé...

Lão dừng lại, không thấy ai nói gì, lão lại nói :

— Đông Phương Miêu ! Nói lý với người, ta không sợ người là kẻ nuốt lý ! Người có thừa nhận là chuyện vừa rồi người có mâu thuẫn không ?

Đông Phương Miêu thấy Túy hòa thượng nhắc một tràng lý lịch về mình một cách đứng đắn, chàng đâm ra có cảm tình với lão. Chàng khẳng khái đáp :

— Tại hạ có mâu thuẫn !

Lão Túy hòa thượng mỉm cười dịu dàng :

— Thí chủ còn nhớ đã hứa câu gì không ?

Đông Phương Miêu đáp :

— Nhớ ! Hòa thượng ra điều kiện gì, tại hạ cũng làm theo.

Lão Túy hòa thượng vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm trọng ! Lão nói :

— Tần Nga bị cưỡng hôn ! Vũ Đình Ngôn đưa cánh tay nghĩa hiệp mà phá cuộc cưỡng hôn ấy ! Tần Nga bị điểm huyết và uống thuốc bán mê, ta đã cứu chữa cho nó rồi ! Và lập xuân đây là ngày lành tháng tốt...

Mọi người vẫn chưa hiểu ý lão muốn nói gì. Bích Ngân ước thầm : “Ông Đông Phương Miêu hãy vác bà Tần Nga đi, đừng để dính vào Vũ Đại Ca” !

Túy hòa thượng nói tiếp :

— Đây người con của Đông Phương Sâm ! Người võ công hơn đời, tư cách hơn người, trí tuệ của người sắp in vào sách

vở. Ta long trọng tuyên bố : Đông Phương Miêu là hôn phu của Tần Nga ! Hôn lễ sẽ cử hành tại Thạch đảo phố mẫu !

Lời tuyên bố của lão khiến mọi người sững sờ ! Và sững sờ nhất vẫn là Miêu - Nga. Người thích nhất về việc này là Bích Ngân ! Cô bé vỗ tay khen một tràng .

— Tuyệt ! Tuyệt ! Một bên là thủ lĩnh, một bên là thủ ngôn ! ngày lập xuân, tiểu nữ sẽ có mặt tại Phố Mẫu !

Đông Phương Miêu lườm mắt cô bé, rồi hỏi Túy hòa thượng :

— Tiểu Dã Nguyên đã lấy quyền mình chủ mà cưỡng hôn Tần Nga. Còn hòa thượng tư cách gì ép Tần Nga thành hôn với tại hạ ?

Túy hòa thượng đã cạo râu, nhưng ông vẫn đưa tay vuốt vuốt, nói :

— Người chưa cần biết vội về ta !...

Vi Vi Trí nói :

— Ta đứng đại diện cho đảng trai là được rồi đó ! Túy hòa thượng thêm rượu kia đứng đại diện đảng gái cũng được. Tuy nhiên phải hội đủ lai điều kiện nữa mới hoàn tất. Một là Tân Nga có chịu con “mèo ướm” này không, hay là nàng có đòi hỏi gì nữa không ?

Hòa thượng nghiêm mặt nói :

— Đây là ý trời ! Miêu là mèo, là Phương Đông ! Sâm là vì sao phương Đông. Nga là vàng trắng rực rỡ của Phương Đông ! Lập xuân cũng là Phương Đông, chứ không phải có mùa Đông hắc ám nơi này đâu !

Ồi ! Lời nói của vị... “mai già” không ép uống cũng hóa ra ép uống rất già !

Gương mặt của Tân Nga bỗng nhiên rạng rỡ. Nàng đưa mắt nhìn rất nhanh về Đông Phương Miêu, và mọi người cũng bắt

chước nhìn theo ! Đông Phương Miêu tuy tuổi ba mươi, nhưng bánh trai và nghiêm túc lắm !

Đến lượt Đông Phương Miêu nhìn trả lễ... thật một đôi trai tài gái sắc xuân đang vừa thì !

Bỗng Tân Nga vùng bỏ chạy đi... khinh công của nàng thật cao diệu !

Không ai hiểu vì sao nàng bỏ chạy ! Vì tình cá thèn mà chạy ? Hay nàng nhớ đến Vũ Đình Ngôn mà chạy ?

Đái Ngạn Kiều vội phóng theo.

Giữa ban ngày ban mặt, hai cô gái đẹp như ngọc một trước một sau đuổi nhau, nhiều người cho đó là việc lạ. Bích Ngân cũng chạy theo, rồi hòa thượng, Đông Phương Miêu, Vi Vi Trí, Tây Môn Vinh tiếp tục “nối đuôi” !

Một dãy gần bảy người đều là những cao thủ trong làng chạy !

Từ đó kẻ bàng nhân bên ngoài không hiểu việc gì cũng co giò rượt theo để xem cho biết !

Có bao nhiêu người chạy bấy nhiêu người ! Cuối cùng, trên phố ngoại ô thành Tô Châu một rừng người chạy dọc trên một đường.

Không ai hiểu tại sao phải chạy. Và ngay lúc ấy, chạy theo bọn người kia mới là người hợp thời !

Đái Ngoạn Kiều vừa đuổi theo vừa gọi :

— Nga muội ! Chạy đâu cho mệt ? Chờ chút !

Tần Nga hơi giảm tốc độ một chút, và cô nàng rẽ vào một xóm nhà nhiều hoa !

Hai nàng cùng bước vào một ngôi nhà khá khang trang.

Một bà lão bước ra hỏi :

— Nhị vị tiểu thư ở đâu đến đây ? Cảnh đã thái bình chưa, mà hai cô trông kiêu diễm quá, nhất là vị cô nương áo cưới này !

Đái Ngoạn Kiều nói :

— Chúng tiểu nữ đi xa nhọc sức quá, xin nghỉ chân một chút rồi lại tiếp tục đi !

Bà lão tươi cười nói :

— Yên tâm đi !...

Vừa lúc đó có bọn Đông Phương Miêu bước vào. Bà lão trở mắt nhìn Đông Phương Miêu một hồi, rồi vội vàng chạy đến nắm tay Đông Phương Miêu. Bà nói run run :

— Đông Phương công tử ! mấy năm trời công tử đi đâu ?

Bà nói không được nữa, và khóc sướt sướt !...

Đông Phương búi người nói với mọi người :

— Đây là nhà của gia phụ hồi vô lâm cứu thành trị vị này là như mẫu.

Mọi người ngạc nhiên. Họ im lặng để nghe cái mẫu nhiệm của trời đất

**HẾT TẬP NĂM**